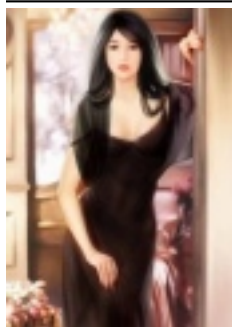

Tôi Rất Nhớ Em

Contents

Tôi Rất Nhớ Em	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	22
7. Chương 7: Chương 7	26
8. Chương 8	29
9. Chương 9	32
10. Chương 10: Chương 10	35

Tôi Rất Nhớ Em

Giới thiệu

Ai cũng nói thanh mai trúc mã rất hiếm khi nên duyên. Liệu họ cũng theo cái vòng xoay ấy hay đến

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-rat-nho-em>

1. Chương 1

Lần đầu tiên Chu Giai Ý nhìn thấy Hà Sùng là ở trong phòng khách nhà mình.

Mẹ chỉ nói với cô rằng, cậu bạn ở nhà đối diện sang nhà mình ăn cơm, bảo cô tiếp đón cậu ấy tử tế. Thế là Chu Giai Ý đã ôm một bọc bím bím to tướng, ngốc nghếch bỏ nhào về phía sofa, mời Hà Sùng cùng ăn với mình. Hai đứa đều chỉ có sáu tuổi cũng chẳng sợ người lạ, cùng bóc gói khoai tây ra, vừa thò tay vào bóc vừa nói chuyện.

“Cậu tên là gì nhỉ?”

“Hà Sùng!”

“Ồ! Mình là Chu Giai Ý!”

“Ồ. Viết thế nào ấy nhỉ?”

Câu hỏi của Hà Sùng khiến Chu Giai Ý ngẩn ngơ một lúc. Cô bé đặt túi khoai tây xuống, vẽ lên không trung hồi lâu. Cuối cùng cô vẫn phải trượt xuống sofa, cầm lấy mấy cây bút trên mặt bàn bằng đôi tay dính đầy gia vị, nguệch ngoạc lại tên mình lên cuốn sổ ghi chú. Hà Sùng cũng học cô, trượt xuống ghế, quỳ gối xuống trước bàn uống nước, nghiêm túc nhìn cô viết, còn không quên dút mấy ngón tay vào miệng, mút sạch gia vị.

Sau khi viết xong chữ “Ý” () có nhiều nét nhất, Chu Giai Ý mới tự hào ngẩng đầu lên, đẩy quyển ghi chú tới trước mặt Hà Sùng: “Viết thế này đây!” Hà Sùng ngẩng ngửa tên cô một lúc, sau đó gật đầu nhưng rồi lại kinh ngạc khen ngợi: “Lông mi của cậu dài thật!”

Chu Giai Ý tuy còn nhỏ nhưng nghe cũng hiểu, không vui: “Cậu không tập trung nhìn mình viết!”

Hà Sùng không biện hộ, chỉ híp mắt nhe răng cười với cô. Cậu có đôi mắt hoa đào, khi cười sẽ cong cong, hai con ngươi sáng rực lên. Trên má còn có hai lúm đồng tiền, vô cùng dễ thương. Trẻ con có một trực giác bẩm sinh, không dễ bị diện mạo của người khác mê hoặc. Chu Giai Ý có lẽ dựa vào trực giác này, cho rằng Hà Sùng không đáng tin cậy, cũng vì thế cô chưa bao giờ bị hút hồn bởi nụ cười đó.

Cô bò trở lại sofa, ôm bọc khoai tây ra xa, không muốn chia sẻ với cậu nữa, thể hiện sự phẫn nộ của bản thân. Hà Sùng cũng không tức giận, cười tí mắt lấy một gói bim bim khác, bóc ra ăn rất ngon lành. Thấy cô Chu bụng thức ăn ra ngoài phòng khách, cậu ngoan ngoãn gọi, được cô Chu khen là “rất lễ phép”. Còn Chu Giai Ý vì bôi đầy dầu mỡ ra bút nên bị mẹ mắng ột trận.

Thế nên về sau, cứ mỗi lần bố mẹ khen Hà Sùng ham học trước mặt Chu Giai Ý, cô lại không phục. Đó mà gọi là ham học? Hỏi cô viết chữ thế nào, cuối cùng toàn ngồi ngắm lông mi của cô.

Rất nhiều năm sau, Chu Giai Ý nhắc lại chuyện này, giọng nói còn có chút hoài niệm. Hà Sùng không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào có thể chọc ghẹo cô, cố tình làm ra vẻ kinh ngạc, lắc đầu, tặc lưỡi: “Chẹp chẹp... đây gọi là đồ kỹ đấy, Chu Giai Ý! Còn bé tí như thế, có cần làm vậy không?” Chu Giai Ý đưa mắt lườm cậu ta, nhưng cũng không phản bác. Dù sao cô đã biết, mặc dù Hà Sùng mồm mép thiếu nghiêm túc nhưng nếu thật sự học thứ gì đó thì chỉ cần đọc một lần là hiểu. Cũng giống như lần thứ hai cô viết tên mình cho cậu xem, cậu đã có thể viết hoàn chỉnh cả họ tên cô lên bìa cuốn tập được phát trước khi vào lớp một.

Nhưng, chuyện đó để sau hãy kể.

Hà Sùng và Chu Giai Ý học cùng một trường tiểu học, còn được phân vào cùng một lớp.

Từ trường hai người học về tới khu nhà của họ phải đi bộ mất hai mươi phút. Lũ trẻ sống trong cùng một khu với họ cũng sàng sàng tuổi nhau, đương nhiên ngày nào cũng cùng đi học và cùng tan học. Bố mẹ của Hà Sùng thường xuyên không ở nhà nên thuê một bảo mẫu chăm sóc cậu. Cậu vẫn luôn không thích người bảo mẫu đó.

Thời đó khi họ vừa vào tiểu học đang thịnh hành đặt sữa làm bữa sáng. Điều kiện của gia đình Hà Sùng là tốt nhất trong đám bạn cùng trang lứa với họ, cũng là người duy nhất được đặt sữa uống hàng sáng. Hà Sùng không mấy quan tâm tới ý kiến của bố mẹ. Lần nào cậu cũng lấy hộp sữa được treo trong giỏ trên tường nhà ra, vừa đi xuống dưới nhà là vứt ngay vào thùng rác xanh bên vệ đường.

Cùng “phạm tội” với cậu còn có Chu Giai Ý. Nhưng cô không có sữa để đổ, chỉ có trứng luộc để vứt.

Trên đường đến trường có một đoạn đường xỉ than đá không hề ngăn. Vệ đường bày bán các sạp hàng quà vật, đa phần là các loại đồ rán. Lúc đó chưa biết tới mỡ bắn dầu cặn, năm hào một xiên gà rán, chân gà nướng được bọn trẻ đặc biệt yêu thích. Sau khi được phết tương ớt lên, chỉ ngửi mùi thôi cũng khiến người ta thêm rỏ dãi.

Tiền tiêu vật mỗi ngày của Hà Sùng đều nhiều hơn Chu Giai Ý một đồng. Thế nên sáng nào cậu cũng mời cô ăn xiên gà nướng. Sau đó hai người dùng một đồng còn lại của mình mua bánh quẩy và sữa đậu nành. Cuối cùng tới một ngày, Chu Giai Ý bị mẹ bắt quả tang vứt trứng gà. Mẹ cô giận tím tái mặt mày, túm chặt lấy Chu Giai Ý, kéo về phía chân mình, tụt quần cô xuống, tét thật đau vào mông.

Chu Giai Ý từ đó không bao giờ dám lãng phí trứng gà nữa.

Sáng sớm hôm sau hai mắt cô đỏ quạch, đứng phía trước thùng rác nhìn Hà Sùng, trong tay cầm một quả trứng đã được bóc vỏ trắng tinh, đáng thương nói với cậu: “Mình không vứt được nữa đâu. Mẹ nói sẽ xuống kiểm tra xem mình có vứt trứng gà trong đó không.” “Thế thì cậu vứt chỗ khác là được rồi?” Hà Sùng từ nhỏ đã động não nhanh hơn cô, cũng không dễ bị người lớn hù dọa, nên cậu chẳng hiểu sao cô lại tỏ ra đáng thương như vậy.

“Mình không dám!” Chu Giai Ý lắc đầu. Cô chẳng có cái gan đó như cậu ấy.

Hà Sùng thấy cô tội nghiệp, suy nghĩ một lát rồi đề nghị: “Nếu không thì chúng ta đổi đi. Cậu uống sữa của mình, mình ăn trứng của cậu.” Thế là hai người mỗi ngày đều tiết kiệm được năm đồng mua quà sáng, dành dụm hết để mua mấy thẻ hoạt hình trúng thưởng. Thi thoảng bóc trúng một chai nước, nhất định sẽ để dành chia nhau uống trên đường đi học về.

Họ không còn cùng uống một chai nước là chuyện khi bắt đầu lên cấp hai. Chính vì có một hôm Hà Sùng bỗng nhiên tươi cười đón lấy chai nước của Chu Giai Ý, uống một ngụm rồi cảm thán: “Đây cũng gọi là hôn gián tiếp phải không?” Chu Giai Ý từ lâu đã nghe được cụm từ này trong phim truyền hình, sắc mặt bỗng trở nên rất khó coi. Cô tròn tròn mắt, nín nhịn hồi lâu, cuối cùng chỉ biết hậm hực phủ định: “Nói vớ vẩn!”

Để giữ lại nụ hôn đầu tiên của mình, từ đó cô không uống chung chai nước với cậu ấy nữa.

Lần đầu tiên Chu Giai Ý cãi nhau với Hà Sùng là năm mười tuổi.

Tối hôm đó người bố từ xa về của Chu Giai Ý lại ra khỏi nhà uống rượu cùng bạn bè tới say mềm. Ông lão đảo chén choáng vào nhà là bắt đầu soi mói chỉ trích khắp nơi: “Thảm trải sàn trước cửa bẩn như thế kia tại sao không giặt đi? Cốc thủy tinh này có phải chưa rửa sạch không, tại sao còn vết bẩn? Cửa sổ lại làm sao thế kia? Sao không kéo rèm cửa lại?”

Mẹ cô đỏ mắt đi ra khỏi phòng, bắt đầu lớn tiếng cãi vã với ông.

Họ cãi nhau rất kịch liệt. Chu Giai Ý nhìn bố rồi lại nhìn mẹ, không dám lên tiếng. Bố cô thường xuyên công tác ở ngoài, mấy tháng mới về nhà một lần. Nhưng lần nào về cũng cãi nhau với mẹ tới mặt đỏ tía tai. Chu Giai Ý rất sợ bố mẹ cãi nhau. Cô lén chuẩn bị ra khỏi nhà, muốn tới quán mặt chược đối diện ngồi một lát. Khu nhà không lớn, người sống xa nhau thế nào chỉ cần trong cùng khu đều từng gặp mặt. Bà chủ mở quán mặt chược đương nhiên quen thuộc cả bố mẹ của lũ trẻ. Thế nên buổi tối khi bọn trẻ chạy tới chơi mặt chược, bà ấy còn chuẩn bị trà nước và hạt dưa cho chúng. Chỉ khi nào đông khách mới bắt chúng về.

Khi chạy xuống dưới nhà, cô đi qua nhà Hà Sùng, phát hiện cửa để ngỏ. Ngoài cửa kê một đôi giày da của nam và một đôi giày cao gót của nữ. Chu Giai Ý men theo cầu thang tối om, chạy xuống dưới nhà, vừa tới quán mặt chược liền nhìn thấy Hà Sùng ngồi trong góc.

Cậu đang ngồi đó cúi đầu cắn hạt dưa, cả khi Chu Giai Ý ngồi xuống bên cạnh cậu cũng không ngẩng đầu lên.

“Bố mẹ mình lại cãi nhau rồi.” Chu Giai Ý ngồi xuống bên cạnh cậu, vừa nói giọng đã nghẹn ngào. Hà Sùng chẳng quan tâm, làm như không nghe thấy, tiếp tục cắn hạt dưa. Tính tình cậu ấy càng lớn càng quái đản. Trước mặt người ngoài thì luôn cười nói vui vẻ, nhưng với những người thân thì lúc nắng lúc mưa. Chu Giai Ý mếu máo, cảm thấy tủ thân, bị cậu hờ hững như vậy, cô như sắp khóc: “Sao cậu không nói gì? Đúng rồi, bố mẹ cậu cũng về rồi phải không? Mình vừa nhìn thấy giày trước cửa nhà cậu...”

Hà Sùng bất ngờ vung cả nắm hạt dưa trong tay xuống mặt đất, hất tay Chu Giai Ý ra. Cậu không nói tiếng nào, đứng dậy bỏ đi.

Chu Giai Ý bị dọa cho ngây ngốc, nước mắt nước mũi chọt trào ra. Khi cậu sắp đi ra khỏi quán mạt chược, cô mới nhớ ra, hét lớn về phía cậu: “Sao cậu lại nổi nóng với mình! Đồ thần kinh!”

Từ sau buổi tối hôm ấy, cả một tuần trời hai người không ai nói với ai một câu. Họ vẫn đi học cùng nhau, nhưng ai cũng ương bướng, không chịu xin lỗi trước. Tối tận cuối tuần, mấy đứa trẻ trong khu tập thể hẹn nhau tới nhà Chu Giai Ý chơi trốn tìm. Hà Sùng nhanh nhẹn trốn vào trong khe tủ quần áo, Chu Giai Ý cũng phần khởi bò vào theo.

Cái khe đó không quá lớn, hai đứa trẻ mười tuổi rúc vào trong cũng có phần chật chội. Họ đứng đối diện, mặt gần như dính vào nhau. Hà Sùng rất không vui, lạnh lùng nhìn cô bằng đôi mắt hoa đào ư nhìn đó: “Trốn theo mình vào đây làm gì?”. “Hà Sùng!” Chu Giai Ý lại kéo cổ tay áo của Hà Sùng, giọng nói yếu ớt: “Mình nói với cậu một chuyện, cậu đừng kể cho người khác nhé.”

Hà Sùng không đáp lại, thế là Chu Giai Ý tiếp tục nói: “Bố mẹ mình ly hôn rồi.”

Lần này cô không khóc, chỉ nhỏ tiếng, dè dặt nói với cậu như vậy. Hà Sùng không ngờ cô lại nói mấy lời này, kinh ngạc nhìn cô: “Thật ư?”

“Thật đấy!”

“Làm sao cậu biết?”

“Mình tìm được đơn ly hôn của họ ở trong tủ.” Tâm trạng một giây trước vẫn còn bình tĩnh của Chu Giai Ý bỗng trở nên xúc động. Hai mắt cô cay cay, giọng nức nở: “Thật ra buổi tối hôm họ bàn chuyện ly hôn mình cũng nghe thấy. Lúc đó mình ngủ trong phòng khách. Cậu bảo mình cầu thần khẩn Phật để bố mẹ không ly hôn mà sao không linh vậy? Sáng hôm đó mẹ chải tóc ỳnh, chải mãi chải mãi rồi ôm mình khóc, mình còn chưa hiểu chuyện gì...”

Cô nói, nước mắt lăn dài, chớp mắt một cái lại rơi một giọt.

“Cậu...” Hà Sùng rất hiếm khi áp úng không nói nên lời. Không phải lần đầu tiên cậu nhìn thấy cô khóc, nhưng lần này cổ họng lại như bị thứ gì chặn lại, mở miệng rất lâu mới nhớ ra phải an ủi cô thế nào: “Cậu đừng khóc... Có gì mà phải khóc... Đẳng nào thì bố cậu cũng lâu lâu mới về một lần, ly hôn hay không cũng có khác gì nhau...”

Cậu nói vậy chẳng khiến Chu Giai Ý thoải mái hơn, ngược lại còn khóc càng dữ. Hà Sùng căng thẳng, dướn người ra định bịt miệng cô lại, không ngờ vừa ngẩng đầu lại hai trán đụng vào nhau. Đau đốn nhưng cậu vẫn không quên giữ gáy cô, ấn đầu cô hướng về phía sàn nhà. Chu Giai Ý hức một tiếng, Hà Sùng mới buông tay ra.

“Cậu thật sự đừng có khóc nữa! Còn khóc là bị phát hiện đấy.” Cậu thấp giọng, sốt sắng nói hết. Ngay một lúc, cậu xoa đầu cô, ngữ khí bình ổn trở lại: “Ngoan đi! Mình cũng kể cho cậu một bí mật, cậu cũng không được nói với ai.” Chu Giai Ý gật đầu, nhưng nước mắt vẫn tí tách rơi.

“Tuần trước đôi giày cao gót cậu nhìn thấy trước cửa nhà không phải của mẹ mình đâu.” Hà Sùng mím môi. Sau vài giây suy nghĩ cậu mới nói: “Bố mình có bồ ở ngoài.”

Chu Giai Ý bỗng thút thít, hình như là nghẹn ngào. Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, cả biểu cảm sững sờ trông cũng rất ngố. Hà Sùng nhìn cô, không định lên tiếng trước. Nét mặt cậu chẳng có cảm xúc gì mấy, khác hẳn với vẻ đùa cợt thường ngày. Cậu tưởng cuối cùng Chu Giai Ý cũng chịu nghỉ một lúc, ai ngờ họ nhìn nhau mười giây, khóe mắt cô lại bắt đầu ướt: “Bố mình cũng ngoại tình, nghe nói vì ông muốn có thêm một cậu con trai. Ông không thích con gái.” Cô nhăn mũi, dáng vẻ như đang cố nín nhịn không khóc, thanh âm cũng trở nên không rõ ràng: “Nhưng bố cậu đã có cậu là con trai rồi mà...”

“Ai mà biết được tại sao.” Hà Sùng lườm cô, như đang cảnh cáo cô không được khóc nữa: “Mẹ mình cũng lăng nhăng bên ngoài. Có lẽ họ đều chẳng yêu quý gì mình.”

“Hà Sùng...”

“Họ không thích mình cũng chẳng sao. Dù sao mình cũng lớn rồi, mình sẽ có gia đình của riêng mình.” Ngắt lời Chu Giai Ý, Hà Sùng nói với vẻ không mấy quan tâm. Khi Chu Giai Ý khóc, chuyện khiến cậu đau đầu này cũng không còn ảnh hưởng tới tâm trạng của cậu nữa: “Cậu cũng vậy, thế nên nín đi!”. “Nhưng mình

không muốn bố mẹ chia tay...” Tâm tình của Chu Giai Ý không giống cậu, tâm sự này cô giấu rất lâu, càng nghĩ chỉ càng đau lòng: “Tại sao chỉ vì mình là con gái bố lại không ở cùng mẹ nữa...”

Cô khóc đến nhẵn cả mặt lại. Hà Sùng cũng hiểu ra giờ an ủi vô ích, đành phải dọa nạt cô. Vừa hay cậu có thể vừa dỗ dành vừa xoa.

“Chu Giai Ý!” Bỗng chốc giọng nói của cậu trở nên nghiêm túc đáng sợ: “Cậu mà còn khóc nữa, ngày mai tự ăn trứng gà.”

Chiều này rất hữu dụng, Chu Giai Ý nín ngay lập tức.

“VẬY... còn sữa...” Cô nữa vừa thút thít, hơi thở gấp gáp: “Cậu cũng uống luôn à?”

Hà Sùng đáp thẳng thắn và ngắn gọn: “Cậu uống!”

Ai ngờ đâu hai chữ ấy thốt ra, Chu Giai Ý vừa mới ngừng khóc lại òa lên tức tưởi: “Mình không muốn uống sữa nữa...” Cuối cùng cô cũng dẫn được mấy người bật mắt tối. Cánh cửa tủ áo sau khi được kéo ra, cả lũ trẻ đều hoảng hốt vì vẻ khóc lóc đau thương của Chu Giai Ý. Chỉ có Hà Sùng chui ra khỏi khe, cười hờn hờ với mọi người như bình thường, kéo vạt áo vẫn còn bị cô nắm trong tay, tức giận mắng: “Đừng có làm nũng mình!”

Đó là một lần hiếm hoi, Hà Sùng không biết làm sao với Chu Giai Ý.

2. Chương 2

Khi Chu Giai Ý học lớp năm, có một lần bị thủy tinh cửa vào tay.

Lúc đó, căng tin của trường học nhập về một lô chai nước ngọt thủy tinh. Học sinh ai cũng uống rất hăng. Chu Giai Ý đương nhiên cũng mua theo. Không ngờ khi cùng bạn mang trái bóng rổ đi lên gác, cô không cẩn thận bị vấp phải trái bóng. Khi chai thủy tinh trong tay vỡ tan dưới đất, tay phải của Chu Giai Ý cũng bị đâm vào. Máu không ngừng chảy, khiến cô òa khóc rất to ngay tại chỗ.

Hà Sùng trên tầng hai vừa hay nhìn thấy cảnh ấy lập tức chạy tới văn phòng tìm thầy cô.

Họ sống trong một thành phố loại II, thời gian ấy đi đâu cũng chỉ có những công xưởng với những ống khói cao ngút nhả khói thải đen xì lên bầu trời. Trong thành phố chỉ có một hai bệnh viện hợp quy cách. Từ trường học đạp xe qua đó phải mất gần hai mươi phút. Thầy giáo nhìn thấy bàn tay nhầy nhụa máu của Chu Giai Ý cũng rất sốt ruột, vội vàng đưa cô đến tạm một phòng khám nhỏ nằm đối diện cổng trường học. Thầy giáo bảo bác sỹ xem cho cô trước rồi rút điện thoại gọi về ẹ cô.

Quan hệ giữa Hà Sùng và Chu Giai Ý rất tốt, nên cậu cũng bị kéo tới phòng khám cùng cô. Bác sỹ kéo tay Chu Giai Ý lại xem xét, cũng may đã cầm được máu cho cô. Hà Sùng ngồi bên cạnh, thấy Chu Giai Ý dần dần nín khóc bèn hỏi: “Có đau không?”. “Vẫn ổn! Bây giờ không còn đau nhiều nữa...” Chu Giai Ý lắc đầu, khóe mắt vẫn còn hơi ươn ướt nhưng không thút thít nữa.

“Chỉ biết tự mình hù mình.” Hà Sùng mỉm cười. Cậu thật sự không thấy vết thương này có gì to tát, dù sao thì từ nhỏ tới lớn Chu Giai Ý vẫn rất hay khóc nhè. Đầu gối bị xước da mà nước mắt cũng chảy hai hàng, hoàn toàn không giống với bộ dạng hăng hái thường ngày: “Vốn chẳng có chuyện gì, cậu khóc một cái trông như rất là nghiêm trọng. Ai không biết còn tưởng cậu sắp đau đến chết rồi.”

Chu Giai Ý không vui, mếu máo, nhưng cũng không phản bác. Rất nhiều lúc cô đúng là tự hù dọa mình, chẳng phải thật sự không có chuyện gì sao?

Bác sỹ thấy cô không khóc liền bảo hai người ngồi ở đó một lúc, ông ấy đi ra cửa phòng khám tìm thầy giáo đã đưa Chu Giai Ý tới. Phòng khám rất nhỏ, ngồi trong phòng cũng có thể nghe được tiếng họ nói chuyện bên ngoài. Thế nên từng câu từng chữ của bác sỹ đã lọt vào tai Chu Giai Ý: “Những chỗ sây sát khác không sao, chỉ có vết thương dưới ngón tay cái là phải tới bệnh viện lớn khâu lại...”

Hà Sùng đương nhiên cũng nghe thấy. Cậu có phần kinh ngạc, đang định quay đầu nhìn phản ứng của Chu Giai Ý đã thấy miệng cô méo xệch. Cậu vừa nhe răng cô đã bắt đầu khóc: “Cậu lại khóc cái gì?” Hà Sùng sợ nhất là khi cô khóc, nhìn điệu bộ này là biết ngay cô đã hết hồn vì tin phải tới bệnh viện khâu tay. Cậu chỉ biết luống cuống dỗ dành cô: “Khâu không có gì đáng sợ đâu, sẽ có thuốc tê, không đau chút nào cả... Này! Cậu đừng có khóc thật nhé! Đã mấy tuổi rồi!”

Chu Giai Ý chẳng nghe lọt tai, vẫn gào lên thảm thiết.

Mẹ cô đã lên tỉnh công tác, ở nhà cũng không có ai chăm sóc, đành phải gửi cô cho ông bà ngoại. Ông ngoại của Chu Giai Ý còn làm thầy giáo ở một trường trung học công lập nằm kế bên trường tiểu học của họ. Ngày thường người làm cơm cho Chu Giai Ý là bà ngoại cô. Khâu vết thương không phải chuyện nhỏ. Mẹ cô không thể về ngay lập tức, chỉ có thể gọi bà ngoại tới đưa cô đi bệnh viện.

Buổi chiều tan học Hà Sùng về nhà một mình. Lúc ăn cơm tối cậu nghe người giúp việc kể bà Chu gọi điện tới, nhờ cô ta mấy ngày này nấu thêm canh cho Chu Giai Ý. Bà Chu làm việc trên tỉnh rất bận rộn, không có thời gian rảnh để về với Chu Giai Ý: “Vừa hay bố mẹ cậu cũng bảo tôi nấu canh cho cậu uống.” Người giúp việc vừa nhìn Hà Sùng ăn cơm vừa căn nhắc: “Thôi thì nấu luôn cả thế!”

Hà Sùng cúi đầu gắp cơm trong bát, không lên tiếng. Từ nhỏ cậu đã không thích cô ta nhưng vẫn phải giữ phép tắc. Cho dù cậu rất ít khi cười nói với cô ta nhưng cũng không bao giờ đối chọi lại.

Ngày hôm sau, cậu và Chu Giai Ý cùng đi học, lúc đó mới nhìn thấy bàn tay bị băng vải trắng của cô.

“Vây chẳng phải cậu không cần làm bài tập sao, được rồi!” Hà Sùng tươi cười, ngó nhìn, nắm lấy tay cô xem trái xem phải: “Thế sao? Khâu có đau không?” Nhắc tới chuyện này là Chu Giai Ý lại tức giận. Cô phồng má, cái mặt đã tròn quay giờ càng tròn hơn: “Khâu không đau, nhưng lúc bôi thuốc tê thì đau chết đi được... Bác sỹ đó còn lật vết thương của mình ra, bôi đúng vào chỗ bị rách thịt!”. “Được rồi, được rồi! Cậu chịu khổ rồi, mình tới “hầu hạ” cậu uống sữa.” Ưu điểm lớn nhất của Hà Sùng chính là khi muốn nịnh ai thì cái miệng sẽ rất ngọt, khi muốn ai mất mặt thì lại ăn nói vô cùng bỉ ổi. Cậu đang muốn dỗ Chu Giai Ý mà, liền xé một lỗ nhỏ trên túi sữa cầm trong tay, cầm một ống hút vào đưa tới bên miệng cô, cười hi hi đợi cô uống.

Chu Giai Ý uống sữa. Hai người vừa đi tới trường học, cô vừa kể lại cho cậu nghe chuyện hôm qua tới bệnh viện. Giờ nhớ lại cô vẫn còn sợ hãi, mở to đôi mắt tròn xoe, chẳng biết đang hù dọa ai: “Bác sỹ nói, suốt nửa thì đứt sợi gân trong ngón tay cái. Nếu mà bị đứt thật thì ngón tay đó của mình thành tàn phế rồi.”

“Cậu may mắn rồi đấy.” Tâm trạng cậu rất tốt, vui vẻ nghe cô nói: “Lát nữa mình lại mời cậu ăn xiên gà nướng, được không?”

Chu Giai Ý trước giờ không bao giờ khách khí với cậu: “Mình muốn ăn xúc xích nướng.”

Hà Sùng vẫn còn cười tí mắt, nói gì cũng chịu: “Được! Cậu đừng có hờn dỗi với mình là được rồi.”

Cô lườm cậu. Cậu lại dí ống hút tới bên miệng cô, ép cô uống sữa.

“Khi nào tay cậu khỏi rồi, chúng ta sẽ cùng học nấu ăn.” Trong lúc đợi nướng xúc xích ở quán hàng rong bên lề đường, Hà Sùng bỗng nhiên đưa ra đề nghị ấy, còn không quên oán trách người giúp việc nhà cậu: “Mình không muốn người giúp việc đó làm nữa, phiền phức!”. “Tại sao vậy? Cô Lý tốt lắm mà.” Chu Giai Ý không kịp hiểu ý của cậu, còn tưởng vì không muốn người giúp việc đó nên cậu mới muốn tự học nấu ăn, thế thì còn kéo cô vào làm gì?

“Không phải cậu muốn cả đời này sống dựa vào mẹ cậu đấy chứ?” Hà Sùng quay đầu nhìn cô, cố ý thể hiện nét mặt kinh ngạc rất khoa trương. Cậu tiện tay nắm lấy tay phải của cô, chỉ chỉ, vẫn bộ mặt giả vờ tử tế mỗi lần trêu chọc cô: “Cậu nhìn xem! Lần này bị thương chẳng phải mẹ cậu cũng bận việc không về được đó sao? Sau này chúng ta đều phải sống tự lập, không học một số kỹ năng cơ bản, tới lúc đó sống thế nào?”

Xúc xích đã nướng xong, Hà Sùng đón lấy, phết đầy tương ớt cô thích rồi đưa cho cô. Chu Giai Ý không cầm. Chẳng biết cô đã cúi đầu xuống từ lúc nào, cắn chặt môi, nước mắt lại lại đọng đầy.

“Mẹ nói bà sẽ không tái giá nữa.” Cô buồn bã nói: “Mẹ nói sau này sẽ sống với mình.”

“Bố mẹ mình còn chưa ly hôn, thế mà lúc thì muốn ở cùng người này, lát lại muốn ở cùng người kia.” Rốt cuộc cũng không còn đủ kiên nhẫn, Hà Sùng cầm tay trái cô, nhét xiên xúc xích vào tay cô, hoàn toàn không quan tâm dáng vẻ chuẩn bị khóc của cô, nói thẳng: “Chu Giai Ý! Lời của người lớn không thể tin được.”

Chu Giai Ý không lên tiếng. Họ cứ thế đi tới trường, dọc đường chẳng ai nói với ai câu nào nữa.

Hà Sùng vốn dĩ tưởng rằng ít nhất cô không nhịn được mà bật khóc, ai ngờ cả đường cô cứ cúi gằm, mím chặt môi, nhưng không rơi một giọt nước mắt nào.

Từ đó về sau, cậu rất ít khi nhìn thấy cô khóc.

Bắt đầu lên lớp sáu, Hà Sùng liên tục trốn học.

Bố mẹ cậu rất hiếm khi về nhà, mỗi lần về lại toàn tốn thời gian vào việc tới gặp thầy cô giáo và giáo dục cậu. Đáng tiếc Hà Sùng là kiểu người dạy mãi không chịu sửa, bố mẹ cậu từ nhỏ lại không mấy quan tâm tới cậu, đến tuổi này rồi, muốn quản cũng không quản nổi nữa. Người giúp việc nhà họ đúng là đã xin nghỉ việc. Hà Sùng cả ngày ở một mình. Bố mẹ rốt cuộc cũng không yên tâm, liền nhờ vả nhà họ Chu đối diện, hy vọng bà Chu trông nom cậu một chút, ít nhất phải bắt cậu ăn cơm ngày ba bữa cho đúng giờ.

Bà Chu và gia đình họ là bạn bè mười mấy năm rồi, chút chuyện vặt vãnh này đương nhiên sẽ đồng ý. Từ sau lần Chu Giai Ý bị mảnh chai đâm vào tay, ông Chu đã bắt bà không được lên tỉnh làm việc nữa, ở nhà chuyên tâm nội trợ, chăm sóc Chu Giai Ý tới khi cô học đại học. Sau khi ông Chu lấy vợ khác lại sinh thêm một đứa con gái. Ông vốn đã cảm thấy day dứt với hai mẹ con Chu Giai Ý, giờ lại có thêm một cô công chúa, có lẽ càng cảm thấy đây là báo ứng, nên từ đó càng đối xử tốt với Chu Giai Ý hơn. Ông ta không chỉ đưa cho hai mẹ con cô mỗi tháng ba ngàn tiền sinh hoạt phí như trong thỏa thuận ly hôn. Mà mỗi khi công việc thuận lợi, hầu như hai người cần tiêu bao nhiêu ông sẽ đưa bấy nhiêu, chỉ đưa nhiều hơn chứ không đưa ít hơn.

Gần như ngày nào Chu Giai Ý cũng nhận được điện thoại của bố gọi tới. Tình cảm này tới muộn mười hai năm, đến nước này, cũng chỉ có cô cảm thấy không quen. Ông Chu lẩn lộn làm việc ở một thành phố lớn, áp lực công việc rất căng thẳng, lại hay phải tiếp khách. Mỗi lần ông gọi điện về đều là những lúc say bí tỉ. Khi say là ông lại thích nói nhảm, cứ nghe giọng Chu Giai Ý là bật khóc, khóc mãi, khóc mãi rồi hỏi cô: Con có hận bố không?

Chu Giai Ý xoắn dây điện thoại lại, cô chưa bao giờ trả lời câu hỏi này. Bình thường cô sẽ thẳng thừng cúp điện thoại, không nói năng gì, trở về phòng làm bài tập. Nếu bố còn gọi lại cô cũng không nhận máy. Chính vì vậy, Chu Giai Ý đặc biệt ghét những người đàn ông say rượu.

Thế nên khi cô phát hiện ra Hà Sùng cũng uống rượu, cô tức giận đến nỗi hai mắt long lên sòng sọc.

Đó là thời kỳ được nghỉ học. Hà Sùng mỉm cười nói với cô “dẫn cậu đến một nơi”, liền đưa cô lên một đoạn cầu vượt trên đường trở về tiểu khu. Môi trường sống của thành phố này rất tệ, nhất là khu vực mà họ đang ở, đứng ở đó nhìn ra đâu cũng thấy vừa cũ nát vừa bẩn thỉu. Dưới đoạn cầu vượt này là một núi rác. Sau khi chúng được chôn xuống đất, gần như tất cả trụ cầu cũng bị chôn chặt. Hà Sùng dẫn Chu Giai Ý từ đây leo lên cầu vượt, xuyên qua đường ray xe lửa, rồi ngồi xuống bên một hàng rào bảo vệ bằng xi măng phía đối diện.

“Sao cậu lại muốn chạy tới đây?” Chu Giai Ý hỏi anh, nhìn trái nhìn phải, chỉ sợ có xe lửa chạy tới. Họ ngồi bên hàng rào bảo vệ thật ra không nguy hiểm, vì nó còn cách đường ray khoảng mười bước chân nữa. Nhưng nếu có xe lửa đi qua, tạp âm cũng sẽ khiến đôi tai đau buốt.

“Nếu lượn trong tiểu khu, cho dù chạy ra phía sau khu khai thác cũng sẽ bị phát hiện.” Hà Sùng khoanh chân ngồi xuống, vỗ vỗ xuống nền xi măng bên cạnh mình, mở cặp sách, lấy ra hai chai bia, còn cười nói: “Cậu chớ có mách với bố mẹ mình, nếu không mình sẽ trở mặt đấy.”

“Không nói với bố mẹ cậu cũng được, nhưng cậu phải chú ý an toàn. Mình cảm thấy ở đây không tốt, tới lúc cậu bị xe lửa đụng thì đã muộn rồi.” Ngồi xuống bên cạnh cậu, Chu Giai Ý quay đầu sang nhìn thấy cậu đang bật nắp chai bia. Cô bỗng trợn tròn mắt, kinh ngạc đến nỗi nói năng lắp bắp: “Cậu còn uống rượu nữa? Cậu... Cậu học uống rượu từ khi nào thế hả?”

“Cậu quan tâm nhiều thế làm gì?” Hà Sùng không mấy để tâm, uống một ngụm bia. Tuy nói những lời oán trách, nhưng đôi mắt cậu vẫn híp lại, mỉm cười, không giận thật: “Đừng có nhiều lời như người giúp việc trước đây của mình!” Nhưng Chu Giai Ý thì phần nộ thực sự: “Cậu học cái gì không học, lại học uống rượu!” Cô nhào tới định cướp chai bia trong tay cậu, gương mặt căng ra: “Đừng uống nữa! Uống say rồi sẽ gây thêm phiền phức cho người khác!”

Hà Sùng giơ cao tay lên, không để cô cướp được, thu lại nụ cười trên nét mặt, giận dữ. Khi nổi giận với Chu Giai Ý cậu chẳng bao giờ nể tình, không gào thét hay đánh đập, chỉ là mỗi lời nói đều rất tổn thương người khác. Cậu hiểu rõ tâm tư của Chu Giai Ý, đánh thẳng vào nỗi đau của cô: “Chu Giai Ý! Đừng vì bản thân mình không thích mà can dự vào chuyện người khác. Bố cậu là bố cậu, mình là mình.” Đôi mắt hoa đào đỏ của cậu khi tức giận cũng khiến người ta phải sợ hãi: “Hơn nữa, cậu thì hiểu cái gì. Đàn ông mà không biết uống rượu, sau này làm sao ra đời lặn lội được.”

Chu Giai Ý lườm cậu, cứ giằng co như vậy, không ai chịu lùi bước. Cuối cùng cô xách cặp, đứng dậy, quay người định một mình đi qua đường . ray. Tới bên đường ray, cô vẫn còn giận, quay đầu hét lên với cậu: “Cậu đừng có uống rượu rồi để xe lửa đâm! Tự làm tự chịu!”

Hà Sùng không lên tiếng chỉ tiếp tục uống.

Tối hôm đó, cậu không tới nhà họ Chu ăn cơm. Mẹ cô hỏi, Chu Giai Ý mới thành thật khai báo là hai người đã cãi nhau, nhưng không kể chuyện Hà Sùng uống rượu. Chu Giai Ý đã từng nhìn thấy bố cậu đánh cậu. Mỗi lần như vậy cậu không khóc, cũng không chống trả, chỉ nhìn bố trân trân. Ánh mắt đó không giống nhìn bố mà giống một kẻ thù. Chu Giai Ý cảm thấy Hà Sùng có làm sai thế nào cũng không nên bị đánh như thế.

“Vậy mẹ sắp cơm vào trong hộp, lát nữa ăn xong con mang tới cho bạn ấy.” Mẹ xới cơm cho cô, bất luận cô có đồng ý hay không cũng sắp xếp như vậy: “Trẻ con cãi nhau là chuyện bình thường. Con và Hà Sùng là bạn bè bao nhiêu năm rồi, lại cùng nhau khôn lớn trưởng thành, đừng vì một chút chuyện mà trở mặt với nhau.”

Thế là ăn cơm xong Chu Giai Ý cầm hộp cơm, chạy sang nhà đối diện tìm Hà Sùng. Để cậu không nhìn thấy, cô không mở cửa mà chỉ ấn chuông rồi vội vàng kiễng chân lên che chặt mắt thần ở cửa. Cuối cùng đợi mãi mà không có ai ra mở cửa. Cô lại ấn chuông thêm một lúc nữa, rồi chạy xuống nhà, ngó lên cửa sổ nhà cậu, không thấy đèn sáng tức là Hà Sùng còn chưa về nhà.

Cô lập tức thấy sốt ruột, vội chạy tới quán mặt chược tìm, cũng không thấy bóng dáng cậu đâu. Chu Giai Ý vội vội vàng vàng đút hộp cơm vào trong túi ni lông, móc vào xe đạp, đi khắp tiểu khu tìm Hà Sùng. Trước nay cô luôn ngoan ngoãn, không bao giờ chạy ra ngoài chơi khi trời đã tối. Hà Sùng thì khác, cậu thường xuyên đi chơi tới tận tối khuya. Có một lần còn bỏ lên một chiếc xe hàng đồ bên vệ đường trong tiểu khu, bị cấm cả dính vào gan bàn chân.

Hà Sùng thật ra rất ít khi bị thương. Cậu không bất cẩn như Chu Giai Ý. Cũng chính vì như vậy, nên chỉ một hai lần bị thương lại để lại ấn tượng sâu sắc. Vì tai nạn lần đó, Chu Giai Ý thường xuyên lải nhải bên tai cậu, bớt ra ngoài chơi vào buổi tối thôi, rồi lại bị thương chỗ này chỗ kia.

Chu Giai Ý hay có thói quen nghĩ sự việc trở nên nghiêm trọng. Ví dụ như về tới nhà không tìm thấy mẹ, gọi điện cũng không bắt máy là Chu Giai Ý có thể sốt ruột phát khóc. Cô lập tức lo lắng mẹ đã gặp chuyện gì ngoài ý muốn, hoặc là bị xe đụng, hoặc là gặp cướp. Đối với Hà Sùng, cô cũng như vậy.

Cô tìm khắp tiểu khu cũng không ra cậu, nóng ruột một lúc mới bình tĩnh lại được, nhớ ra ban ngày họ đã cùng tới cầu vượt.

Cô mò mẫm leo lên cầu, cuối cùng cũng nhìn thấy Hà Sùng. Cậu vẫn ngồi bên hàng rào bảo vệ, bên cạnh có chiếc đèn đường cao cao rọi sáng, khiến từng làn khói thuốc trên tay cậu càng thêm rõ nét, chậm chậm bay lên cao, rồi biến mất trên không trung.

“Toàn học những cái xấu!” Chu Giai Ý xông tới, cướp điếu thuốc của cậu, vứt xuống đất. Còn chưa hết lo lắng, nỗi bức tức đã dâng lên trong lòng cô, cô gần như sắp mất kiểm soát: “Cậu cũng không nhìn xem mình mới mấy tuổi đâu, còn chưa tốt nghiệp tiểu học* đã lấy cái cớ bước chân vào xã hội? Chẳng phải là học thói xấu sao!”

*Tiểu học ở Trung Quốc học sáu năm.

Hà Sùng ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt lạnh lùng, như đang nhìn một người lạ mặt đột ngột xuất hiện nổi nóng với mình. Đúng lúc đó, có xe lửa đi qua, tiếng ầm ầm vang lên bên tai, màng nhĩ rung đến đau nhức. Nhưng hai người không ai bịt tai lại.

“Cậu nói xem, cậu học mấy thứ tốt để làm gì?” Hà Sùng nhìn Chu Giai Ý, nét mặt không biểu cảm, lời nói ra còn khó chịu hơn cả tiếng ồn của xe lửa: “Cậu ngoan rồi, chẳng phải bố mẹ vẫn ly hôn đó sao? Cậu ngoan là bố cậu sẽ không lấy người khác à? Chu Giai Ý! Cậu bảo cậu học mấy cái tốt đó có ích gì không?”

Chu Giai Ý đứng bên cạnh cậu, gương mặt vì phần nộ mà đỏ hồng lên. Cô có thể phản bác lại. Cậu học thối xấu thì có ích gì? Chỉ khiến lại ăn thêm một trận đòn của bố, mẹ cũng chẳng đoái hoài tới. Nhưng những lời đó quá tổn thương, Chu Giai Ý có thể tưởng tượng ra mình mà nói Hà Sùng sẽ tức giận đến mức nào. Cô không lo cậu giận dữ với cô, cô chỉ không muốn cậu khó chịu như cô...

Nghĩ như vậy, một bụng tức của Chu Giai Ý bỗng trở nên chua xót. Cô vừa cảm thấy ảm ức vừa đau buồn: “Hà Sùng...” Cô ngồi xuống, kéo vạt áo Hà Sùng, nói với giọng nghẹn ngào: “Có phải cậu gặp chuyện gì không vui không? Cậu nói với mình được không? Đừng nói những lời khó nghe như thế...”

Hà Sùng có lẽ cũng không ngờ cô lại phản ứng như vậy. Cậu sững sờ, rồi đưa tay vò mạnh đầu cô, khiến hai đuôi sam của cô rối bù. Chu Giai Ý cũng không phản kháng, cứ để mặc cậu vò đầu như thế, lặng lẽ rơi nước mắt. Hà Sùng buông tay, không còn tức giận nữa: “Mình đoán là nếu một ngày mình chết, mẹ mình cũng chẳng buồn như cậu.”

Chu Giai Ý ngẩng đầu, đáng thương nhìn cậu, trong lòng thầm nghĩ nhà cậu có lẽ lại xảy ra chuyện gì đó. Cậu không nói, cô cũng chẳng biết nên an ủi ra sao. Vả lại cô cũng ăn nói vụng về. Dù cậu có nói, cô lại càng chẳng thể an ủi nên hồn. Cô đành phải đổi chủ đề, khụt khịt mũi hỏi: “Cậu còn muốn thi lên cấp hai không?”

“Cậu muốn mình thi?” Hà Sùng ăn nói bao giờ cũng vòng vo, cũng chẳng biết học ở đâu ra.

“Mình vẫn muốn cậu học cùng trường trung học với mình. Cậu sẽ thi chứ?”

“Đương nhiên rồi!” Hà Sùng liếc mắt nhìn cô: “Mình không thể bỏ học trung học được, thời đại nào rồi!”

“Vậy thì cậu phải ôn thi nhanh đi.” Lần này cô rất vui mừng, cầm cánh tay định kéo cậu đứng dậy: “Thành tích của mình tốt hơn cậu rất nhiều đấy, lỡ như cậu không thi đỗ vào trường của mình thì phải làm sao?”

“Ồ, không thi đỗ thì thôi! Có trường để học là được rồi.” Hà Sùng từ từ đứng dậy, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy cô đang trừng mắt với cậu. Cậu lập tức giơ tay véo má cô, vừa nói vừa cười: “Được rồi, được rồi! Mình đi học bù là được chứ gì? Đừng có dỗi nữa!”

Cậu đúng là thay mặt nhanh hơn con gái. Đợi xe lửa đi qua, cậu bèn kéo cô xuống cầu vượt.

“Mình còn một ít tiền, có muốn ăn xiên gà nướng không?”

Chu Giai Ý còn hộp cơm, vội lắc đầu. Rồi cô chợt nhớ ra: “Cậu lấy đâu ra tiền mà mua rượu, mua thuốc mà vẫn còn đủ ăn xiên gà nướng?”

Hà Sùng cười, dựng chiếc xe đạp của cô lên. Sau khi ngồi lên, cậu hất cằm ý bảo cô ngồi lên đằng sau: “Mình nói với bố mẹ là mình đi học thêm.” Chu Giai Ý không ngờ cậu lại to gan dám nói dối bố mẹ như vậy. Cô muốn nói gì đó nhưng nghĩ lại dù có nói gì cậu cũng chỉ coi như gió thoảng bên tai: “Vậu càng hay, cậu mang số tiền đó đi học thêm, tạm thời đừng có mua rượu với thuốc nữa.” Rồi cô đổi giọng: “Sau này phải học những thứ này, nhưng uống rượu hút thuốc quá sớm có hại cho sức khỏe.”

Hà Sùng đạp mạnh bàn đạp, chở cô về tiểu khu.

Kiểu nói này của cô rất có tác dụng với cậu, cậu luôn nghe lọt tai, mỉm cười đáp: “Ồ!”

3. Chương 3

Năm thứ hai trung học Hà Sùng có một cô bạn gái.

Cậu và Chu Giai Ý học cùng một trường trung học, nhưng không cùng lớp. Chuyện bạn gái, nếu không phải Hà Sùng chủ động nói với Chu Giai Ý, cô cũng không hề biết. Hôm đó Hà Sùng hẹn Chu Giai Ý sau khi tan học cùng đi ăn lẩu. Vừa hay thứ sáu lại không có tiết tự học buổi tối, cô nhắn tin ẹ rồi đồng ý.

Không ngờ lúc tan trường, Hà Sùng đã dẫn theo một cô bạn gái tới trước cửa lớp đợi Chu Giai Ý. Khi Chu Giai Ý nhìn thấy cô gái ấy, cô luống cuống nhìn cậu. Lúc đó cậu mới tí mắt vô vai bạn gái, giới thiệu với cô: “Bạn gái mình, Tạ San San!” Sau đó lại chỉ vào Chu Giai Ý, cúi đầu ghé vào bên tai Tạ San San cười nói: “Đây chính bề đẳng mình chơi từ nhỏ tới lớn mà mình đã kể với cậu, Chu Giai Ý. Mình làm chuyện xấu xa gì cũng kể cho cô ấy nghe, thế nên giới thiệu cậu với cô ấy đầu tiên.”

Tạ San San dáng người nhỏ nhắn, còn rất gầy, nhưng rất xinh xắn. Đôi mắt trông có vẻ rất sâu, có lẽ là đã trang điểm một chút. Cô ấy không buộc tóc lên như những bạn gái trong lớp Chu Giai Ý theo quy định của trường học, mà thả mái tóc dài bên bờ vai gầy, trông có phần người lớn hơn. Chu Giai Ý thấy những bạn gái xinh đẹp thì rất dễ xấu hổ, cộng thêm việc Hà Sùng không báo trước với cô một tiếng, cô cứ thế đeo cặp sách đứng nhìn hai người họ. Chỉ biết cười, không nghĩ ra nên nói câu gì.

“Mình đang bảo sao tên nghe quen thế, thì ra người ta học ở lớp chọn, đâu có cùng một đẳng cấp với cậu.” Tạ San San hướng ngoại hơn so với Chu Giai Ý, thấy cô không nói gì bèn chủ động tìm đề tài. Cô ấy trừng mắt với Hà Sùng, rồi nhiệt tình hỏi Chu Giai Ý: “Tối nay chúng ta ăn lẩu gì? Cậu thích thịt dê hay thịt bò?”

Chu Giai Ý mỉm cười, hai tay cũng chẳng biết nên đặt ở đâu, cuối cùng đành nắm chặt lấy quai cặp: “Mình thế nào cũng được.”

Cô và Hà Sùng đều thích ăn thịt dê, nhưng không biết Tạ San San có thích không, thế nên đành giao quyền lựa chọn cho cô ấy: “Thịt dê đi!” Hà Sùng nhân cơ hội ấy ra quyết định: “Vừa hay cả ba chúng ta đều thích thịt dê.”

Dứt lời, cậu lại giơ tay bá cổ Chu Giai Ý, kéo cô đến bên cạnh mình, cười hì hì véo má cô: “Ngượng cái gì, đều là người nhà cả mà.”

Bị trêu chọc như vậy, Chu Giai Ý càng không biết giấu mặt đi đâu. Cô sợ Tạ San San không vui, vội cười gượng gạo với cô ấy. Tạ San San chẳng hề để tâm, thậm chí còn lo Chu Giai Ý không quen người lạ, chủ động khoác tay cô: “Cặp sách của cậu có nặng không? Để Hà Sùng xách cho cậu?”

Chu Giai Ý vội vàng xua tay nói không cần.

Bữa lẩu ấy cũng không khó vượt qua như Chu Giai Ý nghĩ. Tạ San San và Hà Sùng đều thuộc tuýp người tính cách tự nhiên, cởi mở. Nói chuyện với cô ấy một lúc, Chu Giai Ý cũng thoải mái hơn nhiều. Chu Giai Ý nhìn người rất đơn giản, cũng tin từ tướng mạo có thể hiểu được một phần tính cách của người đó. Thế nên chỉ riêng việc Tạ San San nhường phần thịt dê nhúng chín đầu tiên cho cô đã đủ khiến Chu Giai Ý cảm thấy con người cô ấy rất tốt.

Tạ San San sống khá xa quán lẩu nơi họ ăn. Ăn xong, bọn họ bàn bạc một chút, cuối cùng Hà Sùng và Chu Giai Ý cùng đưa Tạ San San về nhà trước rồi mới trở về khu nhà của họ. Khi đi qua đường xỉ than, Chu Giai Ý cuối cùng vẫn tò mò hỏi Hà Sùng: “Cậu yêu vậy hơi sớm thì phải?”. “Chu Giai Ý! Cậu xem nhiều phim nước ngoài và đọc không ít tiểu thuyết rồi, còn không biết chỉ có Trung Quốc mới có cụm từ “yêu sớm” thôi sao?” Hà Sùng nghe xong bật cười, giơ tay vỗ mạnh đầu cô: “Ngoan đi! Mình chẳng có chuyện gì giấu cậu cả, cậu cũng đừng gây thêm phiền phức ỉn.”

Từ khi vào cấp hai, Chu Giai Ý bắt đầu cắt tóc ngắn, một kiểu đầu nắm chẳng có gì mới mẻ, rất hợp với gương mặt tròn vo của cô, cũng dễ xử lý, không cần lo bị cậu làm cho rối bù. “Ồ!” Trong lòng cô không chắc chắn, chỉ biết nói mấy câu quan tâm: “Con người cô ấy cũng rất tốt, cậu chú ý đừng để ảnh hưởng tới học tập là được.”

“Cậu mà biết cô ấy cũng hút thuốc, uống rượu thì sẽ không cảm thấy con người cô ấy tốt nữa đâu.” Sau lưng cũng chẳng giữ chút thể diện nào cho bạn gái, đôi mắt hoa đào của Hà Sùng cong lên, chẳng để tâm tới bộ dạng kinh ngạc của Chu Giai Ý: “Đó gọi là ngu tằm ngu, mã tằm mã. Lên cấp hai cậu chỉ đâm đầu vào học, không biết nhìn người cũng không sao, khi nào lên cấp ba nhớ để ý một chút là được. Ví dụ như thành tích bây giờ của mình, lên cấp ba chắc chắn không thể học cùng một trường với cậu rồi.”

Từ nhỏ tới lớn cậu luôn đối xử với cô như thế. Mỗi khi cô nghĩ sự việc đơn giản, cậu lại nói cho cô biết rằng nó không đơn giản đến vậy. Ngược lại khi cô nghĩ mọi chuyện rất nghiêm trọng, cậu lại tỏ ra không mấy quan tâm, làm như lần nào cậu cũng đúng vậy. Chu Giai Ý ít khi vì thái độ đó của cậu mà tỏ ra không vui, nhưng cũng chẳng thể phản bác.

“Thế sao cậu không cố gắng thêm?” Cô thử đổi sang một chủ đề mình có lập trường một chút: “Có phải không học được đâu, cậu thông minh hơn mình nhiều mà.”

Hà Sùng lắc đầu, tư duy nhanh nhạy hơn cô: “Mấy hôm nay sao cứ nhìn thấy trước cửa nhà cậu có hai đôi giày vậy?”

Chu Giai Ý không bước đi được nữa. Cô dừng lại một lúc, tới khi Hà Sùng phát hiện ra, quay lại thì mới nói: “Mẹ mình có bạn trai rồi.” Hà Sùng nhìn cô, nhớ lại trước đây cậu đã từng nói rằng cô phải học cách sống tự lập. Lúc đó cô còn không phục, nói rằng sau này mẹ mình sẽ không tái giá.

Chu Giai Ý cũng im lặng nhìn cậu. Hà Sùng cảm thấy có lẽ cô cũng đang nhớ tới lời nói như đinh đóng cột khi trước của mình. Sự thực chứng minh cậu đã đúng, nhưng nghĩ lại đáng về căn chốt môi, nuốt nước mắt vào trong hôm đó của Chu Giai Ý, Hà Sùng cũng không muốn châm chọc nữa.

“Ồ. Vừa nãy ăn lẩu chưa no phải không? Có ăn thêm xiên gà nướng không?” Cậu đi tới, khoác tay cô, đi về phía sạp hàng bán đồ nướng. Vẫn là nụ cười tí tít mắt, ngữ khí từ tốn, dường như thật sự bỗng nhớ ra vừa rồi trong cửa hàng cô không ăn mấy: “Đi, mình mời cậu!”

Chu Giai Ý để mặc cho cậu kéo. Hai người đi tới bên một sạp hàng nhỏ, đợi những xiên gà được nướng giòn.

“Hà Sùng!” Hai mắt cô nhìn chăm chăm vào lớp dầu sóng sánh trong chảo, chần chờ một lúc, hít một hơi sâu rồi mới ghé sát lại gần, thì thầm với cậu: “Bây giờ hình như mẹ mình đang nuôi chú đó. Chú ấy ở nhà mình được bao ăn bao uống, lần trước còn mang chiếc máy tính xách tay cũ bỏ để lại ỉn đi mất. Mình còn nghe thấy chú ấy mượn tiền mẹ...”

Hà Sùng nhìn cô, không ngờ mọi chuyện lại là như vậy. Cậu chú ý tới đôi giày ấy cũng một thời gian rồi, vốn dĩ tưởng rằng Chu Giai Ý sẽ không nhận được mà kể với cậu, cuối cùng vẫn là cậu đánh giá thấp khả năng giữ mọi chuyện trong lòng của cô. Nếu hôm nay cậu không nhớ ra, gạn hỏi, chưa biết chừng cô ấy sẽ còn đè nén đến hoại tử cả bụng.

“Nói với bố cậu chưa?” Cậu hỏi.

Chu Giai Ý lắc đầu, cúi gầm mặt, tóc bên mang tai cũng rũ xuống, che khuất gương mặt: “Chưa! Mẹ không ỉn nói. Mẹ bảo nếu mình nói ra, bố sẽ không đưa tiền sinh hoạt ẹ con mình nữa.” Hà Sùng không thấy kỳ lạ. Cậu quen biết nhà họ Chu nhiều năm rồi, cũng khá hiểu tính của mẹ Chu Giai Ý: “Vậy có nói với ông bà ngoại chưa?”

Chu Giai Ý lại tiếp tục lắc đầu.

Gà đã rán xong, cô cúi đầu nên cũng không để ý. Hà Sùng đón lấy giúp cô, vẫn phết tương ớt lên như mọi lần, nhân tiện cho cô một lời khuyên: “Tốt nhất là cậu nên nói với ông bà ngoại. Nếu không tin bố, thì cũng nên tin họ.”

Cảnh tượng này khá giống với lần trước khi cậu nói với cô lời của người lớn không thể tin hoàn toàn. Cô đón lấy xiên gà nướng, không im lặng như hôm đó nữa mà nghe lời cậu, gật đầu: “Được!” Cũng chỉ có lời của Hà Sùng là cô có thể tin tưởng mà thôi.

Hà Sùng vỗ vỗ đầu cô, khi phát hiện cô nghe lời cậu như vậy, cậu cũng chẳng vui vẻ như trong tưởng tượng.

“Mau ăn đi! Xe đi qua đi lại nhiều lắm, cẩn thận tý nữa ăn toàn đất cát vào bụng đấy.”

Ngày nhà họ Chu xảy ra chuyện là một buổi sáng trong khoảng thời gian học bù nghỉ hè năm thứ ba trung học của Chu Giai Ý và Hà Sùng.

Bà Chu sáng sớm đã ra khỏi nhà đi mua thức ăn, chỉ còn một mình Chu Giai Ý ở nhà, tự mình làm đồ ăn sáng, chuẩn bị ăn rồi đi tới trường. Hà Sùng dậy muộn hơn Chu Giai Ý, cũng vì nghe thấy tiếng cãi vã ồn ào ở ngoài cửa nên mới bị đánh thức. Cậu đi vào nhà tắm, đánh răng rửa mặt rồi ra ngoài xem có chuyện gì.

Vừa mở cửa ra, cậu liền nhìn thấy trước cửa nhà họ Chu có hai người phụ nữ trung niên xa lạ đang hung hăng gào thét: “Gọi mẹ mày ra đây!” Chu Giai Ý đứng co ro trước cửa, đi chân đất ra ngoài, dùng người giữ chặt lấy cửa, nước mắt ướt đầm gương mặt: “Cô ơi... cháu xin cô đừng làm vậy...”

Họ sống ở tầng ba. Thời gian này hàng xóm sống cùng khu nhà cũng đang đi lên đi xuống. Đã có mấy người đứng lại xem rốt cuộc có chuyện gì, nhưng lại chẳng mấy ai thân thiết với nhà họ Chu nên không bước tới khuyên nhủ: “Mày gọi bà ta ra đây!” Người phụ nữ trung niên hoàn toàn không có ý nhượng bộ, vốn định làm lớn chuyện này lên, thấy Chu Giai Ý không chịu tránh ra, bà ta bèn đẩy cô ra, giọng nói vừa to vừa sang sảng, y như nuốt phải lửa: “Bà ta làm vậy là có ý gì? Bản thân gia đình mình bị kẻ thứ ba phá hoại, giờ lại ra ngoài phá gia đình người khác phải không? Bà ta không có tự trọng sao, hả?”

Chu Giai Ý bị bà ta đẩy ngã, nắm chặt lấy khung cửa, khóc gần như mất tiếng: “Cô ơi, cô đừng làm vậy... Mẹ cháu không biết đâu, mẹ cháu không biết thật mà...” Cô khóc lóc giải thích, giọng nói khản đặc, chắp hai tay lại, khom lưng cầu xin, cả người run lên bần bật: “Cháu xin cô... Xin cô đừng làm vậy!”

“Mày khóc lóc cũng không có tác dụng gì đâu!” Máu nóng đang bốc lên đầu bà ta, tính tình rất không ổn định, bèn tiến lên bước túm lấy tóc Chu Giai Ý, kéo ngược rồi ra sức hất: “Gọi bà ta ra đây! Gọi bà ta ra đây nói chuyện với tao!” Chu Giai Ý bị túm tóc, không còn đứng thẳng được nữa, không thoát ra được, chỉ biết xua tay một cách bất lực. Không ít lọn tóc ướt nước mắt dính chặt trên gò má đỏ bừng. Cô thê thảm khóc lóc, cầu xin: “Cô ơi... Cô ơi...”

“Này!” Hà Sùng chấn động vì cảnh tượng ấy, còn chẳng kịp xỏ dép, ngay lập tức xông tới kéo hai người ra, đứng chắn trước mặt người phụ nữ trung niên, giữ tay bà ta lại, không cho chạm vào Chu Giai Ý nữa: “Cô à! Có chuyện gì từ từ nói! Đừng có động tay động chân với trẻ con!”

Cậu đã cao tới một mét bảy lăm, dù mới chỉ học lớp chín, cứ chắn như thế cũng đủ để bảo vệ cho Chu Giai Ý. Người phụ nữ trung niên có lẽ cũng nhận ra không nên động tay với trẻ con. Sau khi bị cậu chặn lại, bà ta sốt ruột, thở hổn hển, nhưng cũng dần bình tĩnh lại. Thế nhưng vẫn không quên hét lên với Chu Giai Ý đứng phía sau lưng Hà Sùng: “Mày bảo nó gọi con đàn bà dê tiện đó ra đây!”

Chu Giai Ý khóc rất dữ, nức nở không nói nên lời. Cũng may bà ngoại cô sống gần đó không biết được ai gọi tới, lật đặt từng bước đi lên tầng ba: “Sao vậy? Sao vậy?” Từ xa bà ngoại đã nghe thấy tiếng chửi rủa, trong lòng đã biết chuyện gì xảy ra, nhưng bước tới vẫn hỏi người phụ nữ trung niên: “Cô à! Chuyện này là thế nào?”

Có lẽ bà ta thấy bà ngoại cô chân không vững, động tác lại không nhanh nhẹn, có vẻ sức khỏe cũng không tốt, nên trước mặt bao nhiêu người dù tức giận cũng đành kìm nén: “Chuyện gì ư? Mẹ nó quyến rũ chồng tôi, bà nói xem là chuyện gì?” Bà ta không dám nhắm vào người già, mọi chuyện đổ hết lên đầu Chu Giai Ý, hét về phía cô: “Mày gọi mẹ mày ra đây!”

Hà Sùng nắm chặt tay Chu Giai Ý ở phía sau, khẽ đẩy cô lùi vào sau cửa một bước. Giữa mùa hè mà tay cô lạnh ngắt, ướt đầm nước mắt, dính nhơm nhớp, nắm cũng không dễ gì, nhưng cậu cũng không buông ra. Những người hàng xóm xung quanh cuối cùng cũng không thể đứng nhìn được nữa, lần lượt đứng ra khuyên can: “Chị ấy không ở nhà thật. Nói gì thì nói, cũng đừng làm khó bọn trẻ.”

“Cô à! Cô bớt giận đi, bình tĩnh một chút. Có gì chúng ta từ từ nói, được không? Con gái tôi đi mua thức ăn rồi, không có nhà. Hay là cô tới nhà tôi trước, tôi gọi điện cho nó về, hai người nói rõ ràng với nhau.” Bà ngoại Chu Giai Ý thấy vậy bèn nắm tay người phụ nữ trung niên, vỗ vỗ lưng bà ta, nói nhỏ nhẹ như đang cầu xin: “Cháu ngoại tôi học lớp chín rồi, còn phải đi học thêm. Cô tích đức một chút. Tôi cũng từng này tuổi rồi, cô nể mặt tôi một chút được không?”

Bao nhiêu người khuyên bảo như vậy, bà ta còn làm loạn lên cũng không hay, cuối cùng đành phải đồng ý cùng bà ngoại về nhà trước.

Bà ngoại Chu Giai Ý không kịp an ủi cô nữa, chỉ quay đầu lại, bảo cô mau đi: “Bữa sáng mua dọc đường, mau đi học đi con!” Nói với Chu Giai Ý, thực ra là nói với Hà Sùng. Hà Sùng hiểu ý bà ngoại, quay người đẩy Chu Giai Ý đang rụt vai lại run rẩy vào trong nhà: “Vào lấy cặp sách, chúng ta đi học!”

Lúc cô đi lấy cặp sách, cậu cũng về nhà cầm cặp ra, khóa chặt cửa rồi kéo cô cùng tới trường. Trường trung học của họ cách khá xa tiểu khu, phải đi xe buýt mới tới nơi. Đường tới trạm xe buýt lại khác với đường tới trường tiểu học ngày xưa, phải vòng thêm một đoạn xa. Cũng may con đường này cũng có cửa hàng bán bún và đồ ăn sáng, muốn giải quyết chuyện bữa sáng cũng rất tiện lợi.

Chu Giai Ý đi theo Hà Sùng, vẫn còn thút thít chưa thôi, một lúc lâu không nói câu gì. Hà Sùng dừng lại mua bánh quẩy và sữa đậu nành, đưa cho cô rồi dắt cô qua đường quốc lộ. Con đường quốc lộ đối diện không có đường cho người đi bộ, từ đây tới trạm xe buýt dọc đường đều là các khu vực thi công ngói đổ tường bao, rất ít xe cộ qua lại. Mọi người hầu như đều đi men theo đường gạch. Lúc này cũng không nhiều người, cả con đường chỉ có hai người họ.

“Mẹ không biết chú ấy có vợ thật mà.” Chu Giai Ý nín nhịn không sụt sùi nữa, cuối cùng cũng tìm lại được giọng nói của mình: “Vì có kẻ xen vào mẹ mới phải ly hôn, sao có thể đi phá hoại gia đình người ta chứ...”

Hà Sùng đi bên cạnh cô, miệng ngậm ống hút uống sữa đậu nành, im lặng lắng nghe.

“Mẹ cũng bị lừa mười mấy vạn... Cô đó nói chồng cô ấy bị phá sản, bây giờ bị bắt đi tù rồi, mẹ mình đâu có biết...” Cô vừa nói giọng lại bắt đầu nghẹn ngào, nước mắt không thể kìm chế được, tiếng dần nhỏ đi, mỗi lúc một khó nghe: “Mẹ nói với mình lúc ly hôn với bố mẹ đã từng nghĩ tới chuyện tự tử. Nếu không phải vì còn có mình, mẹ đã không sống nổi từ lâu rồi...”

Cô bỗng ngồi sụp xuống, một tay cầm sữa đậu nành một tay cầm bánh quẩy, chẳng còn tay để ôm mặt, khịt mũi bắt đầu khóc òa lên.

“Làm sao đây? Hà Sùng... Nếu như mẹ nghĩ không thông thì phải làm sao...” Cô khóc như hồi nhỏ đòi mẹ bế, nhưng cuối cùng lại bị vứt lại vậy. Dường như trong khoảnh khắc mọi cảm xúc đều vỡ òa, cho dù là đứng trước cửa nhà khi này bị giựt tóc cũng không mất kiểm soát đến vậy: “Mẹ đã nói sẽ sống cùng mình... Lỡ như mẹ bỏ lại mình thì phải làm sao... Phải làm sao? Hà Sùng... Mình không muốn mẹ chết... Mình không muốn ở một mình...”

Hà Sùng cũng nắm bắt được đại khái đầu đuôi câu chuyện từ những câu nói lộn xộn của cô, cũng hiểu rằng lúc này nói gì cũng vô ích, đành phải ngồi xuống bên cạnh cô, giúp cô cầm bánh quẩy và sữa đậu, để cho cô khóc một lúc, giải tỏa hết tâm trạng: “Không sao, đừng sợ! Ông bà ngoại cậu sẽ khuyên mẹ cậu.” Bình thường cậu rất giỏi ăn nói, vậy mà gặp chuyện này lại chỉ có mấy câu đó thôi: “Chẳng phải vẫn còn cậu sao, mẹ cậu sẽ không bỏ rơi cậu đâu.”

Chu Giai Ý cứ ngồi như thế, ôm chặt hai đầu gối, vùi mặt vào chiếc quần đồng phục vừa rộng vừa dày, khóc mất tiếng.

Thế là hôm đó họ đã tới trường muộn. Năm lớp chín trường quản rất nghiêm. Cho dù Hà Sùng học lớp bình thường, lúc hết tiết cũng chỉ đủ thời gian đi lấy nước, chứ không kịp tới tìm Chu Giai Ý. Cậu đi qua hành lang liền nhìn thấy Chu Giai Ý và cô chủ nhiệm lớp cô đứng ở lỗ thông gió cuối cùng, đang nói chuyện gì đó. Cả quá trình hình như chỉ có cô giáo nói. Cô ấy nói mấy câu Chu Giai Ý liền lắc đầu, cúi gằm mặt, im lặng.

Buổi chiều tan học, Hà Sùng xách cặp tìm tới cửa lớp Chu Giai Ý, ngó một hồi mà không thấy bóng dáng cô đâu. Cậu gọi cô bạn Đàm Giai Giai, thân thiết nhất với cô lại hỏi: “Chu Giai Ý có ở đây không?”. “À, chiều này cậu ấy xin nghỉ về nhà rồi.” Đàm Giai Giai nói xong lại nhìn cậu: “Hôm nay cậu ấy sao vậy? Sáng sớm tới lớp mắt sưng húp?”

Hà Sùng chỉ lắc đầu cười trừ, không nói thêm. Cậu không bao giờ kể chuyện riêng của bạn bè cho người khác nghe. Đàm Giai Giai cũng nhận ra điều đó, chỉ nói: “Thế cậu rảnh rồi thì an ủi cậu ấy một chút.”

Cậu gật đầu: “Mình biết rồi!”, sau đó đi về nhà một mình.

Về tới cửa nhà, Hà Sùng nhìn sang nhà đối diện. Nhà họ Chu im phăng phắc, không hề bật đèn. Cậu rút điện thoại ra, nhắn một tin cho Chu Giai Ý: Cậu đang ở nhà ông bà ngoại à?

Một lát sau vẫn chưa có tin nhắn hồi âm. Cậu lại nhắn tiếp: Ngủ sớm đi, rồi mở cửa đi vào nhà.

Tối tận sáng hôm sau tỉnh dậy, Hà Sùng mới nhìn thấy tin nhắn trả lời của Chu Giai Ý, chỉ ngắn gọn một câu: Ừm, mình không sao, gửi tới lúc ba giờ sáng. Trước khi đi học cậu lại sang gõ cửa nhà đối diện, thấy không ai ra mở bèn đi tới trường một mình.

Tạ San San học cùng lớp với cậu, tới sớm hơn cậu. Thấy cậu tới cô ấy vội chạy tới gọi: “Hà Sùng! Vừa nãy Chu Giai Ý có tới, cô ấy bảo mình nói với cậu, cô ấy và mẹ gần đây sống cả ở nhà ông bà ngoại.” Cô ấy kéo một chiếc ghế tới ngồi xuống trước mặt cậu: “Có phải cô ấy xảy ra chuyện gì không? Mắt cô ấy sưng... kinh khủng quá!”

Hà Sùng rút tập sách khoa từ trong cặp ra: “Không có chuyện gì!”

Học được một nửa tiết thứ hai buổi sáng, cô chủ nhiệm bất ngờ gọi cậu ra ngoài: “Hà Sùng! Em có thể liên lạc với bố mẹ không?” Cô chủ nhiệm là một giáo viên Anh văn, nói chuyện luôn rất nhỏ nhẹ: “Cô em gọi điện tới, nói bệnh tim của bà nội em bất ngờ tái phát, đã vào bệnh viện rồi. Cô gọi cho bố mẹ em, một người thì tắt máy, một người thì không nhận.” Nói xong, cô giáo lại hỏi: “Em có cần tới bệnh viện xem sao không?”

Sắc mặt Hà Sùng tái mét, mấp máy môi hỏi: “Bệnh viện nào ạ?”

Cô giáo đọc tên bệnh viện. Hà Sùng quay người xông ra khỏi phòng, vớ cặp sách khoác lên lưng, cũng không dừng lại chào cô chủ nhiệm trên hành lang mà chạy nhanh xuống nhà. Cô chủ nhiệm chạy theo cậu, cũng có chút lo lắng: “Có cần cô đi cùng em không? Không thông báo cho bố em sao?”

“Không cần!” Hà Sùng khoác cặp ở một bên vai, sốc lại quai đeo một chút, nét mặt không cảm xúc, chỉ có bước chân lại mỗi lúc một nhanh: “Họ sẽ không về đâu!”

4. Chương 4

Chu Giai Ý nghe được từ bà ngoại tin bà nội Hà Sùng qua đời.

Lúc đó năm lớp chín mới vào học không lâu, Chu Giai Ý vẫn còn ở bên nhà ông bà ngoại cùng mẹ. Đã hơn hai tuần rồi cô không gặp mặt Hà Sùng. Khoảng thời gian đó họ chỉ gửi cho nhau hai tin nhắn. Một tin Hà Sùng hỏi tình hình của mẹ cô, còn một tin Hà Sùng báo cho cô biết bà nội cậu ấy đã nhập viện.

Chu Giai Ý ăn sáng rồi nhắn tin cho Hà Sùng: Cậu vẫn ổn chứ?

Nhưng cậu không hề hồi đáp.

“Hôm qua đã đưa đi hỏa táng rồi.” Bưng bát cháo ngồi bên cạnh, bà ngoại Chu Giai Ý kể lại chuyện hỏa táng mà lòng vẫn đầy phần nộ: “Nghe nói bố mẹ Hà Sùng đến cả lễ truy điệu cũng không tham gia, tới tận hôm qua hỏa táng mới quay về, còn cãi vã với người nhà ở đó, thật chẳng ra thể thống gì.”

“Chuyện nhà người ta bà đừng có nhiều lời.” Ông ngoại đứng hút thuốc ngoài ban công đi vào, vẫy tay gọi Chu Giai Ý tới: “Giai Ý! Con tới đây!”

Chu Giai Ý buông đĩa xuống, chạy ra ban công. Ông ngoại cô đang nằm trên một chiếc ghế bành, dập tắt điếu thuốc, cầm tay kéo cô lại gần, thì thầm dặn dò: “Con cũng biết bố mẹ Hà Sùng chẳng quan tâm gì tới thằng bé, từ nhỏ nó chỉ thân thiết với bà nội. Giờ bà nội cũng mất rồi, trong nhà lại nhiều chuyện như thế, nhất định là nó không được vui. Sau này tới trường, con rảnh rỗi thì tâm sự với nó. Hai đứa là bạn bè bao nhiêu năm nay, nó có chuyện gì không nói được với người lớn thì vẫn sẽ kể với con, hiểu không?”

Trong lòng Chu Giai Ý vốn đã rất lo cho Hà Sùng, nghe ông nói vậy, cô càng buồn hơn. Cô gật đầu đồng ý: “Vâng, con đi tìm cậu ấy đây.”

Ông ngoại cô nghe vậy cũng gật đầu, cầm lấy tay cô, vỗ nhẹ lên mu bàn tay, không kìm chế được thói quen run chân, cất lời chân thành nói với cô hòa vào tiếng ghế kéo kẹt: “Ông ngoại biết con hiểu chuyện. Cứ đặt việc học lên hàng đầu. Gần đây mấy chuyện xảy ra trong nhà đã đủ khiến con phiền muộn rồi. Nhưng Giai Ý à, con phải nhớ. Bất luận bạn rạn nứt thế nào cũng đừng vì gấp gáp một lúc mà bỏ mặc người thân, bạn bè không quan tâm, nhất là những người bạn có thể sẽ ở bên con cả đời.”

Ông ngoại vốn xuất thân là nông dân, lúc thì nói thứ tiếng phổ thông dày dạn, lúc lại chuyển thành tiếng địa phương, nghe rất buồn cười. Thế mà Chu Giai Ý không sao cười nổi: “Vâng, con hiểu ạ.”

Cô tới trường sớm hơn mọi người, trước khi giờ tự học buổi sáng bắt đầu vội chạy sang lớp Hà Sùng tìm cậu ấy, nhưng không thấy bóng dáng đâu. Chu Giai Ý đứng trước cửa lớp, đợi tới lúc chuông báo vào tiết tự học vang lên mới vội vàng vàng chạy về lớp mình, vừa chạy còn vừa ngoái lại xem Hà Sùng có tới hay không.

Cả ngày cô không tìm được Hà Sùng, tới giờ tan học bèn tìm Tạ San San để hỏi, mới biết hình như cậu đã xin phép cô chủ nhiệm nghỉ học, cũng không liên lạc với Tạ San San. Sau khi tiết tự học buổi tối kết thúc, Chu Giai Ý không về nhà ông bà ngoại ngay mà đi vòng về khu tiểu khu của nhà mình. Cô đợi mãi mà không thấy nhà Hà Sùng sáng đèn. Cô không bỏ cuộc, chạy lên gõ cửa nhưng vẫn chẳng có ai ra mở.

Chu Giai Ý sốt ruột, bèn quyết định gọi vào máy của Hà Sùng. Đầu tiên vẫn còn có chuông, lúc sau thì hoàn toàn tắt máy. Cô nghĩ đi nghĩ lại cảm thấy có lẽ Hà Sùng không muốn nhận điện thoại của cô, nhưng lại lo cậu xảy ra chuyện gì, nên không gọi điện nữa mà chuyển sang nhắn tin: Cậu muốn ở một mình cũng không sao, chú ý an toàn, có chuyện gì nhớ gọi điện ỳnh nhé!

Hà Sùng vẫn không nhắn lại.

Ba ngày sau đó, Chu Giai Ý đều chạy tới lớp tìm Hà Sùng như hôm nay, nếu không thấy, buổi tối tự học xong lại tới nhà cậu, thi thoảng còn gửi tin nhắn bảo cậu ăn cơm đúng giờ.

Cô chủ nhiệm thấy cô hay lượn qua cửa lớp, có một lần bèn gọi cô lại hỏi: “Chu Giai Ý! Em có biết Hà Sùng đi đâu rồi không? Máy hôm nay em ấy không xin phép nghỉ học, toàn vắng mặt không lý do.” Chu Giai Ý cúi gầm, lắc đầu: “Em cũng không liên lạc được với bạn ấy.”

“Cô biết là bà nội em ấy đã qua đời, nhưng ngoài chuyện này ra hình như còn chuyện khác phải không?” Cô chủ nhiệm cũng không nghi ngờ cô, chỉ kéo cô lại nhẹ nhàng nói mấy câu: “Hôm đó cô gọi điện thoại cho bố mẹ Hà Sùng muốn họ đi tìm em ấy, nếu không cứ tiếp tục như vậy nhà trường sẽ đuổi học. Mẹ em ấy đã đồng ý, nhưng lâu vậy rồi vẫn chưa có tin tức gì, sau đó gọi điện lại cho bà ấy cũng không gọi được. Còn bố em ấy thì thẳng thừng nói với cô rằng, nếu Hà Sùng không đi học thì nhà trường cứ đuổi học nó luôn cũng được.”

Nói tới đây, cô giáo chủ nhiệm lớp Hà Sùng lắc đầu, thở dài ngao ngán.

“Bố mẹ em ấy cũng chẳng ra, ba năm học cấp hai chưa một lần nào tới họp phụ huynh thì thôi, con cái trốn học mấy ngày liền lại thể hiện thái độ như thế. Nhưng cô cũng chẳng phải người nhà em ấy, nói nhiều cũng không được, chỉ tổ bị ăn mắng thôi.” Dứt lời, cô giáo quay sang nhìn Chu Giai Ý: “Em và Hà Sùng là hàng xóm nhiều năm rồi phải không? Bố mẹ em ấy trước nay vẫn vậy ư?”

Chu Giai Ý nghe lời cô giáo nói, tim cũng lạnh ngắt. Cô nhớ lại dáng vẻ của bố Hà Sùng khi đánh cậu ấy, nhớ lại mỗi lần mẹ Hà Sùng cầm cuốn vở bài tập ném lên người cậu ấy, nhớ lại ánh mắt cậu ấy nhìn bố mẹ mình, nhớ tới lúc cậu ấy hết hút thuốc lại uống rượu, rồi hỏi cô: “Cậu học những điều tốt đẹp có ích gì?” Chu Giai Ý biết gia đình Hà Sùng giờ nên nông nổi này, có lỗi từ cái tính ngang bướng của cậu ấy nhưng phần nhiều là vì những việc làm không đúng của bố mẹ. Bao năm nay cậu ấy đã sống thế nào? Giờ đến cả bà nội cậu ấy cũng không còn nữa, chắc chắn là buồn bã lắm.

“Vẫn luôn như vậy ạ.” Giọng Chu Giai Ý khê khàng, đến cả bản thân nghe còn chẳng rõ.

“Cô đoán là Hà Sùng không muốn học hành nghiêm chỉnh có liên quan tới cách giáo dục của cha mẹ. Em ấy vốn là một đứa trẻ thông minh, thật là phí phạm...” Cô giáo nghe vậy rất xót xa, có lẽ đã nhìn ra tâm trạng của Chu Giai Ý không vui, bèn xoa đầu cô: “Em và em ấy chơi thân với nhau, có cơ hội thì bảo ban em ấy. Bây giờ học lực rất quan trọng, sau này em ấy còn phải tìm một công việc tốt, ít nhất cũng phải học đại học chứ. Haiz... Thôi, em không học tính xấu của em ấy là tốt rồi, mau về lớp học đi!”

Chu Giai Ý chỉ cúi gầm mặt, gật đầu. Cô quay người định đi nhưng do dự một lúc lại chưa đi ngay.

“Cô ơi! Cô có thể kể chuyện của Hà Sùng với hiệu trưởng, đừng đuổi học cậu ấy được không?” Cô ngẩng đầu nhìn cô giáo, xụt xịt, khóe mắt ươn ướt: “Từ nhỏ tới lớn chỉ có bà nội tốt với cậu ấy nhất. Giờ bà nội

mất rồi, bố mẹ lại có thái độ như vậy, cậu ấy nhất định là rất khó chịu. Em nghĩ là cậu ấy chỉ đi đâu đó cho khuây khỏa thôi. Nếu quay về mà biết mình bị đuổi học, không biết cậu ấy sẽ còn kích động tới mức nào.”

Cô chủ nhiệm hứa với cô: “Cô biết rồi, cô sẽ nói lại.”

“Em cảm ơn cô!” Chu Giai Ý cúi chào cô giáo, khom lưng thấp tới nỗi đầu gần chạm tới đầu gối.

Cô giáo xua tay bảo cô nhanh về lớp học, chợt nhớ ra lại bảo cô chuyển lời: “Đúng rồi! Đi qua lớp cô, em gọi Tạ San San tới đây gặp cô một lát, cô có chuyện muốn nói với em ấy.”

Khi đi qua cửa lớp Hà Sùng, Chu Giai Ý bèn dừng lại, gọi Tạ San San ngồi khá gần cửa: “Tạ San San! Cô chủ nhiệm tìm cậu đấy.” Tạ San San nghe xong không lên tiếng, dứt tay xuống gầm bàn, hình như là vứt điện thoại vào đó, rồi mới đứng dậy, đi về phía Chu Giai Ý. Chu Giai Ý nhìn thấy mắt cô ấy ửng đỏ, mí mắt môi giống như đang tức giận, đi qua Chu Giai Ý còn chẳng thèm dừng lại, cứ như không nhìn thấy cô vậy.

Chu Giai Ý bỗng nhiên nghĩ tới việc liệu có phải Tạ San San đã gọi điện cho Hà Sùng không, nhưng thấy nét mặt tức giận của cô ấy cũng không tiện hỏi, đành phải về lớp học trước.

Cả tiết học cô chẳng thể tập trung được, thậm chí quyết định nếu vẫn không tìm được Hà Sùng, cô sẽ về nhà bàn bạc với ông bà ngoại để báo cảnh sát.

Buổi tối thứ bảy Hà Sùng mới xuất hiện.

Chu Giai Ý vừa tắm rửa xong, ngồi trước máy tính, đăng nhập vào QQ. Cô vốn định nhận một số tài liệu ôn tập các bạn học gửi cho, không ngờ vừa đăng nhập đã nhận được một tin nhắn Hà Sùng gửi tới: Giờ mình đang ở bên Hà Tây, trong một quán net gần quảng trường Viêm Đế.

Hai người họ đều cài chế độ chỉ cho hai người nhìn thấy. Cho dù Chu Giai Ý quanh năm để ẩn, cô vừa lên là Hà Sùng có thể nhìn thấy. Chu Giai Ý vội vàng nhắn lại cho Hà Sùng, rồi thay quần áo lập tức ra khỏi nhà. Tiểu khu mà họ sống ở Hà Đông, bắt xe buýt qua đó nhanh nhất cũng phải mất hai mươi phút. Tới lúc cô tìm được đến quán net thì đầu tóc đã ướt đầm mồ hôi, coi như mất công tắm rửa.

Thời gian đó quán net vẫn chưa bị quản chặt. Mấy quán net trong khu nhà của họ đều thường xuyên có mấy cậu nhóc choai choai tới chơi. Nhưng quán net phía Hà Tây này thì khác, đa phần là các cậu nhóc bị cảnh sát giữ lại rồi gọi người nhà tới nhận. Chu Giai Ý cứ tưởng Hà Sùng đã bị cảnh sát bắt, cũng chẳng quan tâm mình có được coi là phụ huynh hay không, vội vàng tìm tới một cách mơ mơ hồ hồ. Kết quả, cô nhìn thấy Hà Sùng đứng một mình trước cửa quán net, hí hửng cười với cô: “Được đấy! Chu Giai Ý! Học thể dục mà cậu cũng chạy nhanh như thể thì chẳng phải thi lại thành tích 400m.”

“Mấy ngày nay cậu đi đâu!” Chu Giai Ý nhất thời chẳng màng tới việc có bị cậu ấy lừa hay không, xông tới muốn nắm cho cậu một cái. Cuối cùng nắm đầm ấy vẫn chưa nở bung xuống, cô chỉ đỏ mắt nhìn cậu, đứng cách cậu hai bước, thở gấp gấp, trừng mắt. “Mình lên tỉnh có chút chuyện. Chiều này mình vừa mới quay về, điện thoại bị rơi hỏng nên không gọi cho cậu được.” Hà Sùng thấy cô kích động như vậy, vội vàng bước tới khoác vai cô, cười tít, muốn để cô thoải mái hơn: “Mình hỏi cậu một chuyện nhé. Cấp ba cậu còn muốn thi vào trường tốt nhất trên tỉnh không?”

Chu Giai Ý tức giận vì cái vẻ làm như chẳng có chuyện gì của cậu, hất tay cậu ra, hét lớn: “Đang yên đang lành chạy lên tỉnh làm cái gì! Hai hôm trước mình gọi cho cậu rất nhiều cuộc điện thoại, cậu cố tình tắt máy có phải không?” Cô vừa nói xong liền thấy hối hận, cảm thấy không nên nổi nóng với cậu như thế. Tâm trạng cậu nhất định là chẳng vui vẻ gì, chỉ vì muốn dỗ dành cô nên mới cười hì hì như thế.

“Cậu cũng biết là mình không vui mà, đừng giận nữa!” Hà Sùng cũng thành thật nói, huých nhẹ vào tay cô, dẫn cô sang bên đường, rồi nói: “Đi nào! Chúng ta ra quảng trường Viêm Đế đi dạo đi. Mình mời cậu ăn kem là được chứ gì? Mau nói đi, cậu có định thi vào một trường ở trên đó không?”

Chu Giai Ý nguôi giận, nhưng vẫn không chịu nhường: “Cậu nói cậu đi lên tỉnh làm gì đã!”

“Mình không định học cấp ba nữa, muốn tới học một trường trung cấp chuyên nghiệp về kỹ thuật đường sắt ở trên đó, sau này sẽ đi lái xe lửa.” Cánh tay Hà Sùng vẫn còn đặt trên vai cô, ngó trái ngó phải nhìn xe. Đúng lúc đèn xanh bật sáng, cậu liền dẫn cô qua đường: “Thế nên phải lên đó trước tìm cửa, nếu không tới

lúc đó không vào học được. Mấy ngày nay mình mệt chết đi được, cậu ngoan ngoãn đi theo mình đi, đừng hỏi nhiều như vậy nữa.”

Chu Giai Ý biết mấy ngày nay không thấy cậu đâu, nhất định là chạy đi làm chuyện gì đó, nhưng cô vẫn không thể ngờ là chuyện này. Cô vừa ngỡ ngàng vừa đau lòng, bỗng nhiên cảm thấy mấy ngày Hà Sùng hoàn toàn không liên lạc với cô cũng không quá đáng lắm. Cô đã từng gặp những học sinh học trung cấp chuyên nghiệp, đúng là về cơ bản phải tìm cửa. Nhưng chuyện này hầu như đều có bố mẹ lo, tới lượt Hà Sùng thì lại phải tự thân vận động.

Cô không trách việc cậu nghỉ học không xin phép nhà trường nữa, nghĩ một lát rồi hỏi: “Cậu vẫn ổn chứ?”

“Vừa nói với cậu là mệt chết đấy thôi.” Hà Sùng không hiểu ý của cô, chỉ mãi nhấn mạnh sự mệt mỏi của mình.

Chu Giai Ý đành phải hỏi lại: “Tâm trạng ra sao?”

Cuối cùng cậu cũng nhận ra cô hỏi lại cái gì. “Đỡ nhiều rồi, không nghiêm trọng như cậu nghĩ đâu. Bà già rồi sớm muộn cũng phải đi mà.” Không cười cũng chẳng cảm thấy có gì quá to tát. Mấy ngày nay chạy đôn chạy đáo ở ngoài, nhiều việc sớm đã mài mòn sạch một chút tâm trạng của cậu rồi, con người cũng bình thản hơn: “Chỉ là bỗng nhiên phát hiện, sau này nếu thật sự mình không muốn dựa vào bố mẹ thì phải có một chút dự tính cho tương lai.”

Hai người họ chậm chậm dạo bước không mục đích trên quảng trường. Buổi tối ở đây vẫn luôn ồn ào. Mấy đứa nhóc mang giày trượt pa tanh đâm khắp nơi. Những người lớn tuổi hơn một chút thì đa phần đều đội mũ bảo hiểm ngồi xe máy. Cũng có rất nhiều ăn mặc thoải mái ra ngoài đi dạo. Còn có không ít cụ già mang theo máy thu thanh, bật rất to, rồi nhiều người tụ tập lại nhảy múa.

Hà Sùng chặn một cậu bé bán kem lại, cậu ta nhanh nhẹn mở thùng kem ra cho họ chọn. “Cậu biết nghĩ cho sau này là tốt rồi.” Chu Giai Ý nói, liếc mắt đã thấy Hà Sùng định lấy món kem socola phủ tuyết mà thích ăn, bèn giữ tay cậu lại, chỉ vào trong thùng kem: “Mình lấy cây kem trắng kia.”

“Không nhầm chứ, còn khách khí với mình sao?” Hà Sùng nghe xong không nhịn được cười, cầm hai cây kem socola phủ tuyết rồi trả tiền, đưa cho cô rồi hỏi: “Cậu còn chưa trả lời cậu có định học tiếp trường cấp ba ở trên đó không?”

“Thì vào được hăng tính.” Trường cấp ba mà Chu Giai Ý mơ ước đúng là nằm ở trên tỉnh.

“Ồ!” Cậu xé lớp vỏ, cười rất tươi, có vẻ như rất vui: “Xem ra chúng ta vẫn còn có cơ hội cùng lên tỉnh học ba năm.” Chu Giai Ý không nói gì, nhìn cậu một lúc lâu. Sau khi chắc chắn cậu không việc gì, mới có thể tập trung ăn kem. Ngay lúc đó Hà Sùng lại nói: “Sau này cậu ít đi tìm Tạ San San thôi, mình chia tay với cậu ấy rồi.”

Tin tức này quá bất ngờ. Chu Giai Ý không cẩn thận cắn cả một miếng kem to, khó khăn lắm mới nuốt xuống được: “Sao bỗng nhiên lại chia tay?”

“Cãi nhau. Cậu ấy không chịu được cái tính của mình.” Hà Sùng nói rất nhẹ nhàng, cứ như chẳng đau lòng chút nào, ngậm que kem trong miệng, chậm rãi cất lời: “Lớn đến từng này rồi cũng chỉ có cậu mới chịu được mình. Haiz, cậu bảo sao mỗi lần mình nói chuyện khó nghe, cậu không chửi mắng lại mình?”

Chu Giai Ý liền nhớ lại đôi mắt đỏ quạch hôm đó của Tạ San San, tâm trạng bỗng trở nên phức tạp. Từ lâu cô đã biết thừa Hà Sùng một khi tức giận, nói năng rất ít người chịu nổi. Còn bảo tại sao mỗi lần cô đều nhẫn nhịn được thì cũng chẳng có lý do gì rõ ràng, thế là bèn nói một đồng dao lý: “Kỷ sở bất dục, vật thi ư nhân*”

*Điều mình không thích thì đừng bắt người khác phải chịu đựng.

Hà Sùng bật giác mỉm cười.

“Mình phát hiện cậu rất tốt với mình.” Cậu cười xong lại vỗ đầu Chu Giai Ý, thay đổi ngữ điệu, cảm khái: “Đúng là không nuôi cậu vô ích.”

Chu Giai Ý chợt nhớ lại từ nhỏ tới lớn cậu từng mời cô ăn rất nhiều thứ, tính chi li ra cũng không biết là bao nhiêu tiền. Cô vội đẩy tay cậu ra: “Đồ thần kinh! Cậu có phải mẹ mình đâu?”. “Chuyện mẹ cậu thế nào rồi?” Hà Sùng lúc này mới nhớ ra, bèn hỏi.

“Mẹ khá hơn nhiều rồi.” Chu Giai Ý lại cắn một miếng kem. Không biết có phải chịu ảnh hưởng của Hà Sùng không, mà khi nhắc lại những chuyện này cô cũng không còn buồn bã như trước: “Chuyện bị lừa tiền, ông bà ngoại vẫn quyết định nói với bố mình. Bố mình rất tức giận, nhưng không mắng mẹ.”

“Thật ra bố cậu là người tốt.” Thấy tâm trạng cô đã ổn hơn, Hà Sùng cũng không trêu chọc cô như trước nữa: “Nhiều tiền như vậy, của mẹ cậu cả sao?”. “Đó là tiền bố mình tiết kiệm, đưa ẹ giữ.” Cô trả lời rất nghiêm túc: “Nói là sau này khi nào mình lấy chồng đó sẽ là của hồi môn.”

Hà Sùng nuốt nửa thì sặc kem. “Bố cậu nghĩ xa quá rồi đấy.” Cậu thật sự không biết thì ra một ông bố có con gái lại chuẩn bị của hồi môn sớm đến vậy. Chuyện này kể lại ở thời đại này nghe lại càng buồn cười. Cậu trêu cô: “Thế là cậu hết của hồi môn à?”

“Mình sẽ cố gắng thi tốt, lấy được học bổng toàn phần.” Chu Giai Ý ăn hết kem, quay đầu nhìn chỗ này chỗ kia, khi tìm được thùng rác bèn chạy tới vứt, rồi lại chạy về, nói với cậu: “Nghỉ hè mình sẽ đi làm thêm, tiết kiệm chút tiền, sau này cần dùng.”

Hà Sùng chưa từng nghĩ cô lại có dự định ấy, vẫn quyết định khen ngợi cô: “Thi tốt nghiệp xong định đi làm thêm sao?”

Chu Giai Ý gật đầu, nét mặt rất nghiêm túc. Hà Sùng không nói gì ngay, cậu cũng vừa ăn xong kem, bèn đi tới vứt vào thùng rác.

“Ồ, thế thì đừng ra ngoài làm thêm, cẩn thận bị lừa đấy!” Đi tới bên cạnh cô, cậu mới lên tiếng, đưa ra một đề ý rất có tính xây dựng: “Nghỉ hè cậu tới nhà mình làm thử mấy công việc bán thời gian đi.”

5. Chương 5

Vào mùa hè năm Chu Giai Ý tốt nghiệp cấp hai, cô tới nhà Hà Sùng làm thêm theo giờ.

Hà Sùng quanh năm ở nhà một mình, có thể tự lo liệu sinh hoạt. Khi còn đi học, ba bữa một ngày nếu không ăn tại trường thì cũng ra ngoài ăn. Ngày nghỉ thì thi thoảng chạy sang nhà họ Chu đối diện ăn chùa, nhưng đa phần là tự nấu cơm. Giặt giũ quần áo cũng không quá để ý. Thường thì cậu nhét hết quần áo đã thay vào trong máy giặt. Nhưng thói quen sinh hoạt của cậu ấy không tốt. Ngày ba bữa cơm rất ít khi ăn đúng giờ, lúc nào đói mới nhớ ra phải nấu cơm. Rác trong thùng thường xuyên mấy ngày mới đổ, quần áo đã giặt rồi cũng phải để sang ngày hôm sau mới nhớ ra mang đi phơi, còn không thích quét dọn phòng ốc.

Thế nên bố mẹ cậu mới luôn phải nhờ vả bà Chu trông nom một chút tới Hà Sùng, cũng không quên cho cậu tiền thuê nhân viên làm theo giờ, định kỳ tới dọn dẹp nhà cửa. Mỗi khi tới dịp nghỉ hè, hầu như ngày nào Hà Sùng cũng phải thuê nhân viên. Buổi tối cậu toàn đi chơi game tới rất khuya, quà vặt và quần áo vứt lung tung. Ngày hôm sau giữa trưa mới thêm dậy, buổi chiều lại ra ngoài chơi, chẳng thêm lau dọn. Nếu không thuê người tới dọn dẹp thường xuyên, cứ tới kỳ nghỉ là nhà cậu giống hệt cái chuồng chó.

Mỗi ngày cứ bốn giờ chiều Chu Giai Ý lại tới quét dọn nhà cho Hà Sùng, ít nhất phải mất hai tiếng đồng hồ, làm xong mới quay về nhà ăn cơm. Ban đầu, Chu Giai Ý còn tưởng ít nhất Hà Sùng cũng phải trông coi cô một hai ngày, nói cho cô chỗ nào không được tùy tiện động vào. Mặc dù hai người họ chơi với nhau từ nhỏ, không ít lần sang nhà nhau chơi, nhưng chẳng lần nào tự ý lục lọi đồ đạc của nhau, khá tôn trọng cuộc sống riêng tư của đối phương. Nhưng nếu thu dọn nhà cửa thì không thể tránh khỏi việc này. Chỉ riêng việc mở tủ quần áo ra nhìn thấy đồ lót của Hà Sùng là Chu Giai Ý đã cảm thấy thiếu tự nhiên. Cũng chẳng hiểu cậu nghĩ thế nào, không hề xấu hổ chút nào.

Thi thoảng dù có ở nhà, cậu cũng không giám sát công việc của cô, đều tự ôm gối bím bím, ngồi lên sofa, vừa xem tivi vừa ăn nhồm nhồm. Cùng lắm là khi Chu Giai Ý tới gần quét nhà thì cậu nhấc tạm chân lên, hoàn toàn coi cô là một người làm theo giờ.

Chu Giai Ý không hay giao tiếp với con trai, ngoại trừ Hà Sùng lớn lên cùng cô từ nhỏ. Cô chưa từng tới nhà mấy bạn nam khác, ấn tượng về họ nếu không phải là những gì thường ngày nhìn thấy thì cũng là nghe mấy cô bạn gái khác kể lại. Cô cảm thấy nếp sinh hoạt của Hà Sùng cũng chẳng khác những cậu con trai khác là mấy. Sau mấy lần dọn dẹp nhà cửa cho cậu, cô cũng hỏi như hiểu thêm một chút.

“Hà Sùng! Mình hỏi một câu chuyện.” Có một lần cô quét dọn xong, không nén nổi tò mò, chạy tới ngồi xuống sofa, kéo tay Hà Sùng để cậu không tập trung vào tivi nữa: “Ồ... nói trước là cậu không được cười mình nhé.”

Cậu đang xem tivi hăng say, tùy ý vứt cho cô một túi khoai tây chiên, rồi tiếp tục đút khoai tây vào miệng: “Ừ, hỏi đi!”

Chu Giai Ý bèn hỏi: “Mình nghe nói con trai các cậu hay xem mấy đĩa phim, có phải thật không?”

“Đĩa phim gì?” Hà Sùng chẳng mấy chú tâm, nhất thời không hiểu cô định nói gì.

“Đĩa phim sex.” Nói với cậu mấy chuyện này thật ra cũng chẳng có phải xấu hổ, chỉ sợ cậu cười cô không có kiến thức: “À, đúng rồi. Về cơ bản là ai cũng xem, những ai mà không xem thường là có vấn đề. Không chỉ phim đâu, còn đọc truyện tranh với tiểu thuyết nữa.” Hà Sùng dán chặt hai mắt vào tivi, giải thích bừa vài câu xong vừa hay đến thời gian quảng cáo. Cậu ăn thêm một miếng khoai rồi chợt nhớ ra hỏi cô: “Cậu hỏi chuyện này làm gì?”

“Cậu cũng xem rồi à?” Bị cậu hỏi ngược lại như vậy, Chu Giai Ý bỗng nhiên cảm thấy hai người họ nói chuyện này có vẻ kỳ lạ.

Hà Sùng liếc nhìn cô, chẳng coi đó là một vấn đề nghiêm trọng: “Mình hoàn toàn bình thường, đương nhiên là xem rồi.”

“Thế cậu giấu mấy thứ đó ở đâu rồi? Mình dọn phòng cho cậu mà có thấy đâu?”

“Ở trong máy tính, đâu có nhiều tiền đi mua.” Cuối cùng cũng hiểu ra chuyện cô thắc mắc, Hà Sùng thực sự muốn cười Chu Giai Ý thiếu hụt kiến thức, nghĩ đi nghĩ lại bèn nắm bắt một vấn đề thú vị hơn: “Sao? Chu Giai Ý, cậu cũng muốn xem à?” Chu Giai Ý trừng mắt lườm cậu, giở biểu cảm thường ngày hay mắng cậu là đồ thần kinh ra: “Mình là con gái, xem cái gì. Tò mò thì hỏi thôi.”

Hà Sùng lại tít mắt cười, có vẻ như thấy bộ dạng cô rất hài hước: “Cậu biết sớm mấy chuyện này cũng tốt. Đừng có mà dễ dàng tin con trai, sau này bị ai đó lừa gạt rồi còn không biết sợ.” . “Vớ vẩn! Có phải chưa được học môn sinh lý đâu. Cậu đừng có mà như mẹ mình cứ nghĩ mình còn nhỏ, cái gì cũng không biết.” Chu Giai Ý khó chịu nhất là khi cậu nói chuyện với thái độ này, oán trách cậu sỉ nhục trí thông minh của bản thân: “Với cả, mình chưa bao giờ cảm thấy đàn ông đáng tin cậy cả.”

Suy nghĩ của cậu chuyển hóa rất nhanh, lập tức hỏi: “Cả mình cũng không tin à?”

Chu Giai Ý chẳng hơi đâu quan tâm, vứt túi khoai tây cậu vừa đưa lên sofa rồi lê dép đi ra ngoài cửa lớn, bỗng nghe Hà Sùng nói tiếp: “Cậu cũng đừng vì chuyện của người lớn mà không tin vào tình yêu, cẩn thận sau này không lấy được chồng đâu.”

Cô nghe đã thấy phiền, chỉ xua tay mà không thèm ngoái đầu lại. Ra tới cửa cô mới quay lại dặn dò: “Mình về đây, cậu nhớ ăn cơm đúng giờ đấy!”

Hà Sùng cố tình trả đũa cô, cũng học cô xua tay hờ hững, tiếp tục cắm đầu vào tivi.

Buổi tối hôm ấy ông Chu về tỉnh, đón Chu Giai Ý tới khách sạn ngủ một đêm, trò chuyện với cô, định ngày hôm sau dẫn cô đi chơi. Cô không chắc chắn chiều hôm sau có về nhà được không, nên báo trước với Hà Sùng một tiếng, bảo cậu mình chưa chắc đã tới dọn nhà được.

Hà Sùng đã chuẩn bị sẵn tâm lý phải bứt bừa bừa một chút. Tối hôm đó cậu vẫn chơi game tới khuya, bỗng nhiên có người gõ cửa. Cậu đá mắt qua xem, không ngờ đứng trước cửa là Chu Giai Ý, vốn dĩ đang phải ở

khách sạn cùng bố: “Ồ! Chu Giai Ý! Nửa đêm nửa hôm cậu chơi trò ma tới gõ cửa đấy à?” Hà Sùng vừa mở liền khẽ mắng một câu, nhưng vẫn cười tươi, không tức giận thật sự. Nhưng sau đó nhìn mặt cô, cậu bèn cảm thấy có gì không ổn: “Sao thế?”

Khóe mắt Chu Giai Ý đỏ quạch, cũng không biết có phải đã khóc không, nhưng cô mang theo bộ mặt này tới xem ra đang vô cùng tức giận. Có lẽ cũng nhận ra nửa đêm còn gõ cửa nhà cậu không nên cho lắm, cô nhỏ giọng, thành khẩn nói: “Mình không mang chìa khóa. Mẹ lại ngủ mất rồi, mình không muốn đánh thức mẹ. Mình ở nhờ nhà cậu một đêm được không?”

Đoán chắc có lẽ cô đã cãi nhau với bố, Hà Sùng cũng không hỏi thêm nhiều, tránh đường cho cô vào: “Được! Mau vào đi! Đừng để cả muỗi bay vào theo.”

Khi cô vào tới nhà rồi, cậu bật đèn nhà vệ sinh lên trước: “Tắm rửa chưa? Nếu chưa thì cậu tắm đi.” Thấy Chu Giai Ý gật đầu, Hà Sùng bèn đi tới phòng bố mẹ, tiếp tục bật đèn: “Cậu ngủ trong phòng này nhé. Để mình đi tìm cho cậu cái điều khiển điều hòa. Cậu cứ vào phòng mình ngồi tạm một lát, ở đó bật điều hòa rồi.”

“Ừ.” Cô đáp một tiếng, rồi đi về phía phòng cậu.

Hà Sùng tìm được chiếc điều khiển điều hòa trong phòng bố mẹ, bật lên trước cho cô để phòng mát mẻ, rồi quay về phòng mình, đi tới bên cạnh Chu Giai Ý đang ngồi dưới đất, dựa vào tường. Cậu cũng khoanh chân ngồi xuống: “Sao bỗng nhiên lại chạy về? Bố cậu đâu?”

“Bố lại uống say rồi. Mình cãi nhau với bố, bảo bố đưa mình về nhà.” Chu Giai Ý dịch dịch chân, sắc mặt vẫn còn rất tệ. Cô mặc một chiếc váy dài mỏng manh, dạng giống váy ngủ, đầu tóc vẫn còn hơi ướt, có thể nhận ra cô đột xuất quyết định quay trở về: “Cậu chơi game đi. Cứ mặc kệ mình, lát mình sẽ đi ngủ.”

“Game ngày mai đánh tiếp không sao cả. Cậu không muốn tâm sự với mình à?” Hà Sùng thoải mái nhìn cô cười: “Cãi nhau vì chuyện gì?”

Cô mím môi, gương mặt căng ra, rõ ràng là đang nén giận, một lúc lâu sau mới nói: “Bố suốt ngày hỏi mình có hận ông không. Mình không nói. Bố lại mang ảnh của vợ và con gái ra nhìn xem, hỏi mình sau này có gọi con gái ông là “em gái” không. Cậu bảo có phải đầu óc bố có vấn đề không?” Nói xong, cô lại lôi điện thoại ra cho Hà Sùng xem: “Cậu xem! Còn gửi cả vào điện thoại của mình nữa. Cứ cho là say rượu cũng không quá đáng đến vậy chứ? Còn “em gái”! Mình không tạt axit vào mặt mẹ nó đã là tốt lắm rồi!”

Hà Sùng đón lấy điện thoại, trên màn hình là một bức ảnh. Một người phụ nữ bế một đứa con gái mấy tuổi đứng trước cửa công viên trò chơi Disney, nhìn vào ống kính, cười rất tươi. Cậu hiểu rõ mọi chuyện rồi. “Đây chính là bí mật nhỏ năm xưa của bố cậu?” Cậu đùa giỡn, chẳng kinh ngạc chút nào: “Cậu tạt axit thì có tác dụng gì. Cô ta trông cũng bình thường, tạt cũng chẳng ích gì, cuối cùng vẫn công cốc.”

Chu Giai Ý thở hồng hộc, lườm bức ảnh: “Cậu cũng thấy cô ta không đẹp bằng mẹ mình phải không?”

“Mẹ cậu đẹp hơn nhiều.” Hà Sùng nhìn chăm chú bức ảnh, chân thành gật đầu. Sau đó cậu bỗng bật cười, giống như nhìn thấy thứ gì hài hước trong bức ảnh: “Ngoài hai mặt tròn quay ra thì cậu cũng xinh hơn bé gái này. Nhìn cái chân vòng kiềng của nó này.”

Bọn họ chẳng mấy khi bình phẩm về diện mạo của người khác. Đây là lần đầu tiên Chu Giai Ý thấy Hà Sùng soi mói như vậy, chợt cảm thấy buồn cười, nhưng lại không dám cười, liền nói: “Thành tích học tập sau này chắc chắn không tốt như mình.”

Hà Sùng làm mặt méo máo, gật đầu: “Ừm! Nhất định không giỏi bằng cậu. Cậu còn thi được lên trường cấp ba số một trên tỉnh, làm sao con bé đọ được.”

Chu Giai Ý mím môi cười, cuối cùng cũng không còn tức giận nữa. “Hết giận chưa?” Hà Sùng thấy cô cười, bèn trả lại điện thoại cho cô, véo má cô, cười hớn hở: “Không sao! Cậu mà thích tới Hồng Kông, thì vào cấp ba xong mình đi với cậu. Đi chơi với bạn bè vui hơn đi chơi với người thân nhiều, không có ai bên cạnh cản nhàn.”

Cô chỉ chớp mắt, không nói gì. “Hà Sùng! Thật ra bố mình cũng già đi nhiều rồi.” Một lúc lâu sau Chu Giai Ý mới thở dài nói: “Cậu không nhìn thấy đấy thôi, tóc ông bạc nhiều lắm rồi. Vừa phải gánh vác gia

đình bây giờ lại vừa phải chu cấp tiền sinh hoạt ẹ con mình, thì thoảng còn phải chăm sóc ông bà nội. Chắc chắn là ông vất vả lắm.”

“Đàn ông ai chẳng vậy.” Hà Sùng không thông cảm với ông Chu như cô. Bố cậu hơn nửa năm trời ông gập, tóc vẫn đen lầy. Chẳng biết có phải là nhuộm hay không, cậu cũng chẳng đau lòng: “Vội lại giờ bác ấy phải gánh hai gia đình, việc này do chính bác ấy gây nên.”

“Nếu sau này mình kiếm được nhiều tiền một chút thì có thể đỡ dần cho bố phần nào.” Chu Giai Ý không bao giờ tỏ rõ thái độ với bố mình. Nói cho cùng cô vẫn rất yêu bố mẹ mình. Bất luận giận dữ thế nào, trái tim cô vẫn hướng về họ: “Nói gì thì nói đó cũng là bố mình.”

Đây chính là sự khác nhau giữa giá trị quan của mọi người. Hà Sùng biết rõ Chu Giai Ý từ nhỏ đã vậy, chắc cả đời này cũng chẳng thay đổi được. Cô quá coi trọng gia đình.

“Cậu vui là được rồi.” Cậu xoa đầu cô, chống gối đứng dậy, tiếp tục đi chơi game.

Khi Chu Giai Ý vào học cấp ba thì Hà Sùng vào trường trung cấp chuyên nghiệp.

Mỗi thứ hai họ lại cùng bắt xe đi lên tỉnh, rồi cuối tuần cùng nhau về nhà. Trường Chu Giai Ý theo học quản lý rất chặt. Điện thoại của cô hầu như luôn luôn tắt máy, cũng rất ít khi nhắn tin cho Hà Sùng. Hai người nếu có chuyện gì mới muốn kể, thường đều gom hết lại tới lúc về nhà.

Tuần cuối cùng trước khi kết thúc năm đầu tiên, nhà trường sắp xếp cho họ một cuộc thi phân lại lớp. Ngày cuối cùng trước khi nghỉ học, Hà Sùng tới trường đón cô. Đứng trước cổng trường, từ xa cậu đã nhìn thấy cô xách chiếc chăn mỏng ra. Điều khác mọi ngày là theo sau cô có một bạn nam, trông có vẻ như học cùng khóa.

Hà Sùng vẫn cảm thấy rất kỳ lạ, thấy Chu Giai Ý đi được mấy bèn bước dừng lại, quay đầu nói với cậu bạn kia câu gì đó, rồi bất ngờ ù té chạy thẳng về phía Hà Sùng. “Đó là ai vậy?” Khi cô chạy tới gần, Hà Sùng không quên hỏi cô ngay lập tức. Chu Giai Ý chỉ gắng sức đẩy cậu, vội đầu chạy không kịp giải thích: “Đi trước đã! Lên xe mình kể cậu nghe.”

Cậu đành phải xách giúp cô chiếc chăn, đi cùng cô ra bến xe.

“Cậu ấy vốn dĩ học cùng lớp với mình.” Sau khi lên xe, họ vẫn ngồi cạnh nhau như mọi khi. Chu Giai Ý cũng chẳng ngại, nói thẳng với Hà Sùng: “Sau khi phân lớp, cậu ấy đã tỏ tình với mình.” “Nhìn ra rồi.” Cậu chẳng tỏ ra kinh ngạc chút nào, ngược lại chỉ bật cười như vừa nghe một câu chuyện vô cùng hài hước: “Cậu từ chối cậu ấy thế nào?”

Chu Giai Ý thì chẳng vui vẻ được như cậu, nhú mày có vẻ rất phiền não: “Mình nói với cậu ấy đang học cấp ba mình không nói chuyện yêu đương.”

“Ừm, đoán cũng ra!” Cậu cười cợt: “Sau đó cậu ấy nói không sao, cậu ấy có thể đợi cậu?”

Cô quay mặt nhìn ra ngoài cửa xe: “Đại khái thế!”

“Cậu ta mà còn bám riết lấy cậu, cậu cứ nói làm vậy ảnh hưởng tới học tập.” Cậu vẫn chẳng bao giờ coi những phiền muộn của cô là chuyện gì cần bận lòng. Hà Sùng thấy cô không vui, lại cười hì hì véo má chọc cô: “Sao không vui vậy? Lần đầu tiên được người ta tỏ tình, phải vui lên chút chứ.”

“Hà Sùng! Mình cảm thấy tâm lý của mình có vấn đề.” Chu Giai Ý chau mày, như đã quyết định chuyện gì đó. Cô nghiêng người nhìn Hà Sùng, nghiêm túc muốn nói rõ rốt cuộc mình đang đau đầu vì chuyện gì: “Mình chỉ cần nghĩ tới chuyện cậu ấy thích mình là liền cảm thấy cậu ấy nhìn chỗ nào cũng chướng mắt, cực kỳ chán ghét, chỉ muốn nhìn thấy là đi vòng đường khác. Bây giờ mình mới phát hiện mình khá kỳ lạ. Hình như mình rất sợ đàn ông. Không chỉ là việc không thích nói chuyện với con trai trong trường, có lúc gặp thầy giáo cũng cảm thấy đáng sợ.”

Cô ngừng lại một lát, sợ mình nói không được rõ ràng, bèn bổ sung tiếp: “Còn nữa, có lúc xem phim, bạn gái khác kể trong phim có anh nào anh nào đẹp trai, mình xem chỉ thấy những người đó trông rất bạo lực,

cảm thấy nổi hết da gà. Mình nghĩ kỹ một chút, nhìn bố mình cũng có cảm giác này, thậm chí cả ông ngoại cũng thế. Cậu bảo có phải mình bị bệnh không?”

“Có cơ bắp có phải càng đáng sợ không?” Hà Sùng không cười cợt nhiều nữa, nhưng vẫn có vẻ như đang trêu đùa, giơ một cánh tay lên khoe cơ bắp của mình, sau đó vén tay áo lên, cười hỏi cô: “Lẽ nào cậu sợ cả mình?”

Chu Giai Ý không hiểu rõ thái độ của cậu, thành thật gật đầu: “Có một chút!”

“Thật ư?” Cậu lại hỏi.

Cô lại gật đầu, lập tức thấy Hà Sùng không cười nữa: “Cậu mắc bệnh cũng không phải ngày một ngày hai nữa rồi. Hôm nào bảo mẹ cậu đưa đi khám bác sỹ đi.” Cậu đứng dậy, nét mặt vô cảm, ngồi sang hàng ghế bên cạnh: “Trước lúc đó tôi không nên lại gần cậu thì tốt hơn, tránh cậu ngày ngày nằm mơ ác mộng, thấy mình đánh cậu.”

Lần nào Hà Sùng cũng quan tâm tới sự an toàn của Chu Giai Ý, để cô ngồi sát cửa sổ. Cậu đi sang bên kia, bèn ngồi sát cửa sổ bên đó, như vậy hai người cách nhau hai hàng ghế và một đường đi. Chu Giai Ý vẫn còn ôm chiếc chăn trong tay, há hốc miệng, cuối cùng cũng nhận ra cậu ấy đang giận, vội vàng chuyển sang ghế bên đó, chớp mắt gọi cậu: “Cậu giận đấy à?”

Hà Sùng chỉ nắm chặt tay lại, nhìn ra ngoài cửa sổ, mặc kệ cô.

Cô vẫn còn muốn nói thêm gì đó, nhưng xe lại có thêm khách. Cô đành phải ngồi lại ghế của mình, gương mặt nhìn những người khác ngồi giữa hai người, hoàn toàn chia cách họ. Chu Giai Ý thực sự có chút trở ngại với nam giới, việc này cô biết rất rõ. Có lúc thấy Hà Sùng đứng là cô có hơi sợ, nhưng nói thật lòng, cô chưa bao giờ nghĩ rằng Hà Sùng sẽ đánh cô.

Chỉ có điều cô không nói với cậu những lời ấy, cũng không ngờ vì chuyện này mà Hà Sùng ghi nhớ cả đời việc cô bài xích đàn ông.

6. Chương 6

Học kỳ thứ hai năm lớp 11, trường Chu Giai Ý theo học bắt đầu học bù cả hai ngày nghỉ. Ngoại trừ những ngày nghỉ riêng lẻ hiếm hoi ra, trường đều không trả học sinh về nhà. Tuần nào Hà Sùng cũng một mình chạy đi chạy lại giữa nhà và trường học. Biết Chu Giai Ý bận rộn, dần dần cậu cũng ít liên lạc với cô hơn.

Hà Sùng nhận được cuộc điện thoại chủ động liên lạc của Chu Giai Ý vào một buổi tối trước kỳ nghỉ ngày lễ Lao động. Mở miệng câu đầu tiên cậu đã muốn trêu chọc cô: “Trường cậu chịu thả người rồi à?” . “Hà Sùng! Cậu giúp mình một việc được không?” Chu Giai Ý hạ thấp giọng, nghe có vẻ rất gấp gáp: “Ngày lễ Lao động trường mình vẫn bắt học bù. Mình muốn xin nghỉ học về nhà thăm ông ngoại, nhưng mẹ mình không cho. Ngày mai mình sẽ tới văn phòng giáo viên nói chuyện với cô giáo, rồi sẽ gọi điện cho cậu, cậu nhận máy, giả vờ là bố mình nói với cô giáo đồng ý ỉnh nghỉ một ngày nhé.”

Thời gian này đáng lý cô vẫn đang tự học buổi tối. Trường học không cho phép mang điện thoại vào khu vực giảng đường. Hà Sùng nghi ngờ không biết có phải cô lại trốn tiết tự học, trốn vào nhà vệ sinh, gọi điện cho cậu không. Hơn một năm trước, ông ngoại của Chu Giai Ý đến bệnh viện kiểm tra, biết mình bị mắc căn bệnh ung thư phổi giai đoạn cuối. Cả người gầy rộc đi chỉ trong một đêm, chỉ còn da bọc xương. Ông ngoại suốt ngày kêu đau, đau chỉ muốn chết quách cho rồi. Gia đình họ bàn bạc, nửa năm trước đã đưa ông tới một số bệnh viện, dùng đủ mọi biện pháp trị liệu để ông thấy dễ chịu hơn, nhưng rốt cuộc bệnh cũng chỉ còn lại một ít thời gian ngắn nữa thôi. Mấy tháng nay ông ngoại đã hôn mê mấy lần, cuối cùng cũng phải đưa ông vào viện.

Ý của bố mẹ Chu Giai Ý là bây giờ việc học phải được đặt lên hàng đầu. Thêm việc giờ ông ngoại tiều tụy vô cùng, họ sợ cô gặp sẽ bị ảnh hưởng nên không để cô tới bệnh viện thăm ông. Hà Sùng biết những chuyện này, thế nên nghe Chu Giai Ý nói ra chủ ý ấy, cậu không cười nổi nữa.

“Cậu làm vậy lỡ để mẹ cậu biết thì làm thế nào?” Cậu thử khuyên cô: “Cậu đừng sốt ruột. Dù sao thì lễ Lao động mình cũng về nhà, vừa hay sẽ tới viện thăm ông ngoại cậu. Cậu cứ an tâm học ở trường đi, đừng suy nghĩ nhiều.”

Đầu kia điện thoại không lên tiếng.

Hà Sùng đợi gần nửa phút, không còn kiên nhẫn được nữa, gọi cô: “Chu Giai Ý?”

Đầu kia im lặng thêm mấy giây, cuối cùng cúp luôn điện thoại. Đây được coi là lần đầu tiên Chu Giai Ý cúp điện thoại của Hà Sùng. Hà Sùng nhìn chiếc điện thoại, đột nhiên rất bức bối. Cậu nhắn một tin cho cô, rằng cậu nhất định sẽ tới bệnh viện, rồi tắt máy. Ngày hôm sau cậu vừa về tới nhà, đặt hành lý xuống chuẩn bị tới bệnh viện, không ngờ vừa vào nhà đã thấy mẹ về.

Mẹ đi từ trong nhà ra, cầm trong tay mấy bộ quần áo tuần trước về cậu vứt trên giường, nhìn thấy Hà Sùng là bắt đầu quát mắng nổi giận: “Con tự nhìn cái phòng con xem trông thế nào!” Hà Sùng mặc kệ mẹ, về phòng bỏ hành lý xuống, vừa thay quần áo vừa nghe mẹ gào thét như ăn phải thuốc nổ ngoài phòng khách: “Nhìn đi... Nhìn đi... Con làm cho cái này thành ra cái gì thế này! Phòng ốc mạng nhện giăng đầy cũng không biết đường lấy cái chổi quét đi!”

Sau khi Hà Sùng thay xong quần áo ra khỏi phòng, mẹ cậu lại sai bước từ trong phòng ngủ đi ra, tóm lấy cậu, hét lên: “Tại sao lại bật điều hòa trong phòng ngủ lớn lên? Con đưa người khác về nhà ngủ? Lớn tướng rồi còn không biết đường nghiêm chỉnh học hành, toàn ở ngoài làm loạn!”

Hà Sùng vốn định đi thẳng ra khỏi cửa, nghe thấy mẹ nói vậy cậu bèn dừng bước, quay lại nhìn mẹ. Cậu đã cao đến gần mét tám, giờ nhìn mẹ cũng là nhìn từ trên xuống: “Trước khi chú Chu ly hôn, lần nào về nhà cũng chỉ trích vợ.” Cậu nhìn mẹ với nét mặt vô cảm, cúi đầu: “Chú ấy không cần hai mẹ con cô ấy nữa. Còn mẹ thì có ý gì? Mẹ không cần cái nhà này nữa? Hay không cần con nữa?”

Dứt lời cậu thẳng ra tới cửa.

Mẹ cậu rõ ràng không vui, nghe cậu nói vậy càng bức mình, gào khản cổ, giọng khàn khàn: “Sao bây giờ mày lại ăn nói với mẹ kiểu đấy hả!”

“Mẹ còn biết mình là mẹ con cơ à?” Hà Sùng dừng lại bên cửa, đứng đờ đẫn nhìn mẹ: “Con tưởng mẹ quên từ lâu rồi.” Nói rồi, cậu cũng chẳng quan tâm mẹ phản ứng thế nào, mở cửa đi thẳng.

Liên tiếp hai buổi chiều, Hà Sùng đều mang hoa quả tới bệnh viện thăm ông ngoại của Chu Giai Ý. Ngày đầu tiên cậu còn bắt gặp cô Chu, không hề nhắc tới chuyện Chu Giai Ý nói rất muốn về. Sức khỏe của ông cụ hoàn toàn suy sụp. Hai ngày này tinh thần cũng khá tốt. Hà Sùng mua hoa quả cho ông, còn ngồi nói chuyện cùng ông ngoại. Sau hai lần ra khỏi bệnh viện, Hà Sùng lại nhớ nhắn tin cho Chu Giai Ý nói cô cứ an tâm. Cô không trả lời lại, có lẽ là đã khóa máy.

Ngày thứ ba, Hà Sùng có buổi họp lớp cấp hai, nên cậu không định tới bệnh viện nữa. Đám bạn cấp hai đó chẳng mấy người muốn chuyên tâm học hành, gặp nhau là điên cuồng. Buổi trưa họ đi ăn cơm rồi đi hát karaoke. Cả lũ uống không ít rượu, say mềm còn nhảy lên sofa gào khản cổ vào micro. Có người cười đùa hùa theo, có người bịt tai lại.

Tạ San San từ sau khi vào phòng hát, luôn ngồi bên cạnh Hà Sùng, cũng không chủ động bắt chuyện với cậu, chỉ điềm nhiên uống rượu. Cô ấy không lựa chọn học trung cấp như Hà Sùng, mà thi vào một trường cấp ba dân lập. Học hành cũng chẳng ra sao, nên giờ đã đi làm người mẫu ảnh. Cô ấy vốn đã xinh đẹp, lại hay thích trang điểm, gương mặt vô cùng ưa nhìn, người cũng cao lên một chút, gầy hơn trước một chút, chân đi đôi giày cao gót bảy phân, trên người mặc một chiếc váy đen thắt lưng, chiếc váy ngắn cũn cỡn, còn chưa che hết được nửa đôi chân.

Không ít bạn học nam cứ nhìn cô ấy chăm chăm. Hà Sùng ngồi cùng với bọn họ, cô ấy lại ngồi xuống bên cạnh, rõ ràng là chen vào đám nam sinh. Tạ San San nói chuyện với con trai trước nay luôn “như cá gặp nước”. Ai bắt chuyện cô ấy cũng cười rất tươi. Duy chỉ có Hà Sùng là chẳng thêm quan tâm. Cô ấy cũng chẳng trò chuyện gì với cậu, nhưng cứ kiên quyết ngồi bên cạnh, ai cũng hiểu ra ý đồ của Tạ San San.

Cả buổi, Hà Sùng đều coi Tạ San San như không khí. Khi cần uống rượu thì uống rượu, khi phải hát thì sẽ hát, thậm chí lúc sau còn đánh bài với mấy cậu bạn thân thiết, không thèm liếc nhìn cô ấy một cái. Ngược

lại Tạ San San tử lượng không quá tốt, cuối cùng cũng say khướt, nhưng vẫn khoác chặt lấy tay Hà Sùng, lăm bắm, không biết là đang khóc hay cười.

“Cậu còn cảm thấy mình sẽ lại ở bên cạnh cậu sao? Cậu ấy à... Cậu đúng là đồ bỉ ổi... Cái mồm bỉ ổi nhất...” Cô ấy cứ nói nhảm trong lúc say bí tỉ như thế. Đường như là những lời dè nén hai, ba năm rồi, giờ cuối cùng cũng mượn rượu nói ra hết: “Hà Sùng! Rồi cậu chóng mắt lên mà coi... Cứ cái tính này của cậu, dù sau này không chịu thiệt thòi thì cũng chẳng ai chịu nổi cậu... Cả bố mẹ cậu cũng không chịu nổi cậu, cậu còn mong chờ cái gì? Cậu đáng đời, chết cũng chẳng ai biết...”

Hà Sùng chỉ đánh bài, không lên tiếng, sắc mặt không thay đổi. Chẳng mấy chốc có người kéo Tạ San San ra. Cậu chơi thêm một lúc nữa, rồi chào mấy người bạn, đi về trước. Cậu ăn tạm một bát bún ở dọc đường, nhìn đồng hồ mới có sáu rưỡi, thế là lại chạy tới trạm xe buýt, bắt xe tới bệnh viện.

Nửa đường, trời đổ mưa. Hà Sùng xuống xe không kịp tới gần đó mua hoa quả, mà dầm mưa chạy tới bệnh viện trước. Kết quả cậu phát hiện phòng bệnh của ông ngoại Chu Giai Ý trống không. Hà Sùng còn tưởng mình đi nhầm phòng, lại chạy sang hai phòng bên cạnh ngó thử nhưng cũng không thấy ông ngoại đâu.

“Hai ngày trước cháu có tới đây phải không?” Cô y tá gọi Hà Sùng lại: “Ông ấy vừa mới mất xong. Người nhà đã gọi đội tang lễ tới đưa ông đi rồi.”

Đầu óc Hà Sùng ngẩn ra, còn không biết nên phản ứng lại thế nào: “Sao qua đời đột ngột thế ạ? Chiều hôm qua cháu tới thăm ông vẫn còn khỏe mà...” Cô y tá còn đang bận đi đưa thuốc, chỉ vội vàng đáp: “Bệnh tình tối qua bất ngờ có chuyển biến xấu.”

Cậu cứ đứng đờ đẫn ở đó một lúc lâu, rồi mới rút điện thoại ra, thấy không có cuộc gọi nhỡ cũng không có tin nhắn, liền gọi ngay cho Chu Giai Ý. Điện thoại còn chưa kết nối, Hà Sùng lại cảm thấy tim mình như ngừng đập. Cậu còn nhớ rõ khung cảnh ngày bà nội mất, thật không dám tưởng tượng Chu Giai Ý sẽ ra sao.

Nhưng đầu kia lại vang lên tiếng của mẹ Chu Giai Ý: “Alô?”

“Cô ơi, cháu là Hà Sùng.” Hà Sùng nhỏ giọng hỏi: “Giờ Chu Giai Ý đang ở cùng với cô ạ?”

“Giờ cô và nó đang ở xưởng đãi than.” Giọng của mẹ Chu Giai Ý khản đặc, âm mũi rất nặng, hình như vừa mới khóc. Hà Sùng do dự một lúc, vẫn quyết định hỏi: “Giờ cháu muốn qua đó, có tiện không ạ?”

“Không sao, cháu qua đi!”

Xưởng đãi than mà mẹ Chu Giai Ý nói chính là khu xưởng nằm trong tiểu khu. Ban đầu khi nó còn chưa phá sản, những người làm việc ở đó đều sống trong tiểu khu. Sau này người tới sống mỗi ngày một đông, còn xây dựng cả trường học. Ông bà ngoại của Chu Giai Ý vốn sống trong tiểu khu của xưởng đãi than. Họ đều là giáo viên, dạy học trong chính ngôi trường đó. Mẹ Chu Giai Ý không nói cụ thể vị trí của họ, nhưng khi Hà Sùng bắt taxi tới đó đã tìm ngay được họ.

Nhà tang lễ nằm trong một con ngõ cách tiểu khu không xa, trong đó được dựng một linh đường tạm thời, dùng cây trúc làm cột, bên ngoài bọc vải da rắn chống thấm, nhìn trông giống một chiếc lều. Bên trong vẫn có điện. Họ bật một ngọn đèn nhỏ màu vàng, đặt máy thu thanh bên cạnh, phát những bài nhạc tang ai oán.

Khi Hà Sùng tới nơi, người đầu tiên cậu gặp là mẹ Chu Giai Ý. Bà cầm ô đứng ngoài cửa, nhìn thấy Hà Sùng bèn giữ cậu lại, thấp giọng nói với cậu: “Hà Sùng! Cháu cũng biết ông ngoại vừa qua đời, mấy ngày nay nhà cô còn rất nhiều việc phải làm. Cô và bố con bé đã bàn bạc xong rồi. Ngày mai là cuối tuần, vừa hay cháu hết ngày nghỉ cũng phải quay lại tỉnh, nhân tiện cháu đưa Chu Giai Ý về trường học đi.”

Hà Sùng khom lưng, trốn trong chiếc ô nhỏ, nửa người vẫn còn ướt mưa, gật đầu: “Vâng ạ!”

“Cháu ăn cơm chưa?” Mẹ Chu Giai Ý hỏi cậu, sau khi biết cậu ăn rồi mới khẽ gật đầu: “Nó còn chưa ăn tối, hỏi nó có đói không nó cũng chỉ biết lắc đầu. Lát cháu vào nói chuyện với nó, xem có thể đưa nó đi ăn chút gì được không. Tối nay phải trông cả đêm, cô sợ nó không ăn gì, không trụ nổi.”

Hà Sùng cúi đầu nghe: “Dạ!”

“Trước nay cháu luôn hiểu chuyện hơn Chu Giai Ý, mấy năm nay chăm sóc nó vất vả cho cháu rồi. Cô cảm ơn cháu!” Bà vỗ vai cậu, khóe mắt đỏ ửng, trong con người còn hằn lên những tia máu đỏ, từng lời nói dè dặt thận trọng, nói mà như đang thở dài: “Nếu như nó thật sự không muốn ăn thì cũng đừng ép buộc nó. Cô tới nhà tang lễ đây, cháu buồn ngủ thì cứ về nhà nghỉ ngơi sớm, không cần ở bên cạnh nó đâu.”

Hà Sùng chợt nhớ lại mấy năm trước bà nội qua đời, mắt cậu cũng đỏ như vậy. Cậu liền gạt đầu, vẫn chỉ một chữ đó: “Dạ!” Trả lời xong, cậu vỗ lại vai mẹ Chu Giai Ý rồi đi vào trong linh đường.

Chu Giai Ý đang quỳ trước di ảnh ông nội, phía trước có đặt một chiếc chậu đồng, trong chậu có ánh lửa. Tay cô cầm một xấp tiền giấy, cúi gằm mặt xuống, đốt cho ông nội. Cô vẫn mặc nguyên đồng phục. Mưa tháng năm hơi lạnh, không biết ai đã mang khoác thêm cho cô một chiếc áo vest màu đen bên ngoài, trùm qua chiếc váy ngắn. Đã gần hai tháng Hà Sùng không gặp cô rồi, thoát nhìn đã thấy cô gầy đi rất nhiều, gương mặt tròn trịa đã nhìn được thấy cằn.

Dưới đất ướt rượt. Dưới chân Chu Giai Ý được lót một chiếc gối lớn cũng đã thấm nước hơn nửa. Hà Sùng đi tới, ngồi xuống bên cạnh cô, cầm thêm một tập giấy, đốt giúp cô. Cậu không lên tiếng, Chu Giai Ý dường như cũng mấy chú ý tới cậu, tới tận khi đốt hết xấp giấy trong tay, cô mới ngẩng lên nhìn cậu.

Hà Sùng vừa ngước lên, đập vào mắt là đôi mắt sưng húp của cô. Cô không lên tiếng, chỉ đỏ mắt nhìn cậu chằm chằm, bờ môi run rẩy. Hà Sùng nhìn vào mắt cô, trong đầu hiện lên hình ảnh ngày hôm đó cô gọi điện cho cậu. Cho dù Chu Giai Ý vẫn đang im lặng, nhưng Hà Sùng biết cô nhìn cậu như vậy là có ý gì.

Cũng chính vì như vậy, ánh mắt đó của cô khiến cậu rất không thoải mái.

“Đừng nhìn mình như vậy!” Hà Sùng cảm thấy như đang có một ngọn lửa thiêu rụi cổ họng: “Cậu vẫn muốn trách mình?”

Chu Giai Ý bất động nhìn cậu, không nói câu nào, hô hấp dần trở lên nặng nề. Đương nhiên Hà Sùng biết cô tức giận lắm, nhưng cậu cũng giận đấy thôi. Cậu nổi nóng chưa bao giờ quan tâm tới tâm trạng của cô.

“Nếu cậu thật sự quyết tâm quay về, cho dù không tìm mình giúp thì cũng khóc lóc xin cô giáo được.” Cậu nói như vậy: “Đừng có tự tìm có ỉn. Cậu là đồ hèn, có lờm mình đi nữa thì cậu cũng là đồ hèn!”

Khi nói mấy lời ấy, điều Hà Sùng nghĩ tới chính là những gì Tạ San San đã nói lúc say rượu. Trước đây mỗi khi giận dữ, cậu đều đâm thẳng vào nỗi đau của Chu Giai Ý, nhưng nói cô là đồ hèn trong lúc tâm trạng cô đang tệ thế này là lần đầu tiên.

Chu Giai Ý trừng mắt, giọt nước mắt đọng trong khóe mắt cuối cùng cũng rớt xuống. Cô cắn chặt, không lên tiếng, chỉ nhìn cậu không chớp mắt. Hà Sùng không xin lỗi cô, cũng chẳng an ủi. Cậu đứng dậy, đi ra khỏi linh đường, mặc ư gió cũng không quay đầu lại.

Có một khoảnh khắc Hà Sùng cảm thấy mình đối xử với Chu Giai Ý như vậy chẳng khác nào mẹ đối xử với cậu. Thật ra cậu đã từng nghĩ Chu Giai Ý rất có thể sẽ vì chuyện này mà không thêm quan tâm tới cậu nữa. Nhưng bước chân của cậu không hề dừng lại. Cậu chạy tới cửa của xưởng đãi than, bắt xe về nhà.

Sáng ngày hôm sau, Hà Sùng đang chuẩn bị quần áo quay về trường, trước khi xuất phát cậu gửi một tin nhắn cho Chu Giai Ý, hỏi cô giờ đang ở đâu. Chu Giai Ý không trả lời. Cậu xách hành lý, đi xuống nhà. Không ngờ vừa đi xuống, ngẩng đầu liền nhìn thấy Chu Giai Ý đang đứng đó đợi cậu.

Trên người cô vẫn là bộ đồng phục đó, lưng đeo cặp sách, tay trái xách hai túi sữa, tay phải xách một chiếc túi ni lông trong có đựng hai quả trứng gà. Sắc mặt cô vẫn rất khó coi, tức giận, đứng từ xa nhìn cậu. Nhìn cậu nhìn qua, cô mới bực tức gơ tay trái về phía cậu, lắc lư túi trứng gà trong không trung.

Hà Sùng giây trước còn sưng mặt, giây sau đã bật cười, nhưng nụ cười có phần xót xa.

Cậu sải bước tới, bá vai cô, gơ tay véo má cô nhưng không nói gì, chỉ đón lấy túi trứng gà. Chu Giai Ý có ảo giác, hình như mắt Hà Sùng cũng đỏ, nhưng nhìn lại hình như không phải vậy. “Cậu vẫn ổn chứ?” Hà Sùng mỉm cười hỏi, cổ tay gơ tay về lại quãng mắt đen thui của cô.

Chu Giai Ý cả đêm không ngủ, rõ ràng là không thể ăn nói tử tế với cậu: “Cậu nói xem?”

Hà Sùng cứ khoác vai cô như thế, dẫn cô đi về phía trạm xe: “Tâm trạng thế nào?”

Cô nhận ra những gì cậu hỏi hết như lần trước cô đã hỏi cậu khi họ đi dạo ở quảng trường Viêm Đế, sau ngày bà nội cậu qua đời. Bỗng chốc mắt Chu Giai Ý lại ướt ướt. Kim nén bao lâu không lên tiếng, cô bầm bụng nuốt nước mắt vào trong, xé một chiếc ống hút trong túi sữa ra, uống sữa mà không khác gì uống nước chua.

“Bác sỹ đã nói ông ngoại không còn ý thức rồi nhưng mẹ vẫn liều mạng nói chuyện, bảo rằng ông ngoại nhất định nghe thấy.” Chu Giai Ý ngậm ống hút trong miệng, nói không rõ ràng, nấc lên từng hồi, không biết là vì uống sữa hay vì nghẹn ngào: “Cậu bảo sao mình lại không tin chứ?”

Hà Sùng chỉ im lặng, siết chặt vai cô.

Hai người họ yên lặng đi về phía trước. Khi đi qua thùng rác lúc nhỏ hay vứt trứng gà và sữa, không ai quay đầu lại...

7. Chương 7: Chương 7

Khi Hà Sùng phát hiện ra mẹ Chu Giai Ý lại tìm kiếm đối tượng là khi Chu Giai Ý đang học lớp 12.

Sáng sớm hôm đó, sau khi tỉnh dậy, cậu nhớ ra phải đi đổ rác, bèn xách túi rác ra, mở cửa, định bụng xuống dưới nhà vứt vào thùng rác công cộng. Kết quả vừa đẩy cửa, lê đôi dép ra ngoài, cậu đã nhìn thấy nhà họ Chu đối diện cũng đang mở cửa. Mẹ Chu Giai Ý đứng trước nhà sửa lại cổ áo ột người đàn ông trung niên, dựa vào ngực ông ta, dạn dò điều gì đó.

Bà vừa ngước mắt lên là nhìn thấy Hà Sùng, biểu cảm trở nên rất ngượng ngập.

“Cô à!” Hà Sùng mỉm cười với bà, lễ phép chào hỏi, làm như chưa nhìn thấy chuyện gì, rồi chạy ngay xuống nhà vứt rác. Sau khi cậu đi xuống không lâu, thì thấy người đàn ông đó cũng rời đi, lúc đó Hà Sùng mới quay trở về nhà. Mẹ Chu Giai Ý vẫn đứng trước cửa, nhìn thấy Hà Sùng bèn gọi cậu lại: “Hà Sùng! Chuyện này cháu đừng nói với Giai Ý vội. Cháu cũng biết giờ nó đang học lớp 12, cô không muốn làm ảnh hưởng tới nó.”

Hà Sùng suy nghĩ một lát rồi mỉm cười: “Vâng!”

Cậu cũng thật sự không kể chuyện này với Chu Giai Ý, cũng phải tới một tuần trước kỳ thi tốt nghiệp mới nghe nói cô đã biết chuyện mẹ cô có đối tượng từ lâu rồi. Trường cấp ba của Chu Giai Ý cho học sinh nghỉ học năm ngày một tuần trước kỳ thi tốt nghiệp, để học sinh được xả hơi, điều chỉnh tâm lý. Cuối tuần đó vừa hay Hà Sùng lại ở nhà, nên đã hẹn Chu Giai Ý tới cửa hàng game ở trung tâm bách hóa chơi game, buổi tối lại cùng nhau đi ăn đêm.

Hà Sùng bây giờ vô cùng cẩn thận. Cậu xé đôi dưa dùng một lần ra cho cô, còn không quên gõ gõ vào bát nhắc nhở: “Ăn ít thôi! Thức ăn bên ngoài không sạch bằng ở nhà, đừng để trước khi thi lại bị đau bụng.”

“Khó khăn lắm mình mới được ra ngoài ăn một bữa, cậu đừng có làm như mẹ mình vậy.” Cô trừng mắt với cậu, đón lấy đôi dưa rồi bắt đầu gấp ốc bươu trong bát đưa lên miệng. Hà Sùng cười rất tươi, giọng nói lại khá nghiêm túc: “Hết cách thôi! Cậu phải thi tốt nghiệp mà, là đối tượng phải chăm sóc đặc biệt.”

Chu Giai Ý chỉ tập trung ăn ốc, một lát sau cô đột nhiên hỏi cậu: “Hôm mình thi xong cậu có rảnh tới trường mình không?”

“Mời mình tới dự lễ tốt nghiệp à?” Những lúc đặc biệt, Hà Sùng thường chăm sóc cô hết mức, tay còn đang bận rộn lựa ốc, chăm tương ớt rồi đặt vào bát của cô.

“Bố mình không tới được. Mẹ lại sắp phải đi làm rồi. Người bạn trai đó tìm việc ẹ, thế nên cũng không tới dự được.” Hiếm khi cô không lườm lại cậu mà thành thật giải thích nguyên nhân. Cô cúi đầu nên không nhìn rõ được biểu cảm trên gương mặt: “Tối lúc ấy, chẳng ai đến dự lễ tốt nghiệp cũng không hay lắm.”

Tay Hà Sùng khựng lại trong giây lát, cậu nhìn cô, không hề cố tình làm ra vẻ kinh ngạc: “Đối tượng lần này của cô là người thế nào?”

“Đối xử với mẹ rất tốt, mẹ cũng rất thích chú ấy.” Chu Giai Ý đáp rất bình tĩnh, ăn hết đồng ốc cậu lựa cho cô không hề khách khí: “Nhưng mẹ nói hai người họ sẽ không kết hôn, vì chú đó cũng đã từng ly hôn, con riêng học đại học năm thứ ba rồi, chị ấy không đồng ý cho chú tìm đối tượng.”

“Thế cậu nghĩ sao?” Hà Sùng hỏi cô.

“Mẹ cảm thấy không sao là được, chủ yếu là mẹ được vui thôi.” Cô chớp chớp mắt, ngữ khí từ đầu tới cuối đều rất nhẹ nhàng, không phải là bộ dạng đáng thương sắp khóc như trước: “Bây giờ mình cảm thấy thật ra cậu nói đúng. Sớm muộn gì mình cũng phải ra ngoài làm việc, rồi cũng phải có cuộc sống của riêng mình, không thể cứ ở mãi bên cạnh mẹ được. Tới lúc đó mẹ mà cảm thấy cô đơn cũng không biết phải làm thế nào.” Cô nói xong liền thở dài: “Vẫn nên tìm một người bầu bạn. Mẹ cũng hơn bốn mươi tuổi rồi, như vậy có thể bình yên sống nốt cuộc đời này.”

“Ừm. Không chỉ mẹ cậu đâu, sau này cậu cũng phải tìm ình một người phù hợp.” Hà Sùng nói theo cô, vừa cúi đầu ăn ốc vừa gật gù: “Có gia đình dù sao cũng tốt hơn không gia đình.”

“Mình không tưởng tượng được cuộc sống với một người nào khác ngoài mẹ mình ra.” Chu Giai Ý nhú mày, nhai ốc trong miệng, lắc đầu không chịu: “Trong nhà nên có mẹ, mình, thi thoảng còn có bố.”

“Vẫn chẳng khác nào một đứa trẻ.” Cậu trêu chọc cô, rồi lại khều một bát đầy ốc đẩy tới trước mặt cô: “Mình lại cảm thấy chẳng vấn đề gì. Chỉ cần trong nhà ngoài mình ra có thêm một người nữa là được.” Cảm giác cô bỗng dưng im lặng, Hà Sùng mới dứt một con ốc vừa khều ra vào miệng, bổ: “Dĩ nhiên, không thể là người giúp việc.”

Cuối cùng cô cũng phải bật cười.

“Vậy cậu có tới hay không?”

“Tới, nhất định sẽ tới.” Cậu vội vàng tươi cười, đồng ý với cô: “Lẽ tốt nghiệp trường mình muộn hơn trường cậu, tới lúc đó cậu cũng làm phụ huynh của mình nhé. Dù sao thì bố mẹ mình cũng chẳng tới.”

Chu Giai Ý cắn đũa trong miệng, nhìn cậu mấy giây định nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu: “Được!”

Ăn đêm xong, bọn họ cũng không ở ngoài chơi quá lâu mà về thẳng nhà. Đoạn đường không xa nên hai người đi bộ, coi như tản mát sau khi ăn cơm xong. Từ cửa Nam đi vào tiểu khu phải qua một khách sạn của tiểu khu. Hà Sùng bất giác đưa mắt nhìn khách sạn một cái, vừa hay bắt gặp mẹ mình khoác tay một người đàn ông đi vào trong, cười cười nói nói, chẳng chú ý tới Hà Sùng và Chu Giai Ý.

Bước chân cậu chợt dừng lại, nhìn theo bóng mẹ, môi mím chặt, sắc mặt trở nên tái mét. Chu Giai Ý cũng đã nhìn thấy cô ấy. Đầu óc cô ngơ ngẩn, cùng dừng bước theo Hà Sùng, cứ há miệng luống cuống nhìn cậu, mà không nói được câu nào. Ngược lại chỉ mấy giây sau Hà Sùng đã tự bình tĩnh lại, dắt tay cô đi thẳng về phía trước: “Đi nào!”

Chu Giai Ý bị cậu kéo đi, từ lúc đó không ai nói thêm câu nào nữa.

Tới khi đến khu nhà của hai người, Hà Sùng mới buông cô ra, hất cằm ý bảo cô đi lên.

“Cậu lên trước đi, mình hút thuốc một lát.” Cậu nói: “Ngủ sớm đi cho tinh thần thoải mái.”

Ngon đèn đường ở gần họ nhất đã bị hỏng, ánh sáng tối mù, họ đều không nhìn rõ được nét mặt nhau. Chu Giai Ý gật đầu, không nói gì cả mà quay người đi vào trong khu nhà, tiếng bước chân cô chậm chậm, xa dần. Tới tận khi nghe thấy tiếng cô sập cửa lại, Hà Sùng mới im lặng đi tới bên cạnh, dựa vào tường, rút bật lửa ra châm thuốc, hít mạnh vài hơi trong trầm mặc.

Tâm trạng cậu rất hỗn loạn, cũng rất bức bối, càng những lúc thế này lại càng muốn hút thuốc. Không phải cậu không biết chuyện mẹ ngoại tình, nhưng hôm nay cũng là lần đầu tiên tận mắt chứng kiến. Hà Sùng những tưởng mình sẽ quay trở lại khách sạn đó, nhưng chân tay không sao nhúc nhích được. Thế là cậu cứ đứng yên tại chỗ, nhìn thẳng sang ngọn đèn phía quán mặt chược. Cậu nhớ lại lúc nhỏ Chu Giai Ý

kể với cậu chuyện bố mẹ cô ly hôn, cậu còn nói với cô rằng chẳng có gì to tát đâu. Bố cô hiếm khi về nhà được một lần, ly hôn hay không nào có gì khác nhau.

Thật ra mấy lời ấy áp dụng cho gia đình cậu cũng hoàn toàn chính xác. Người nào cũng có cuộc sống của riêng mình ở ngoài rồi, cái nhà này đến lúc phải giải tán rồi.

Thực ra phải giải tán từ lâu rồi mới phải. Hà Sùng tự nói với mình như vậy, tự nhiên thấy cậu cũng không quá đau buồn. Dù sao thì cậu chưa bao giờ cảm thấy họ mang tới ình một mái ấm. Dù là cậu hay Chu Giai Ý cũng vậy, ai cũng muốn có một gia đình hoàn chỉnh. Cậu rút điều thuốc trong tay ra, bỗng nhiên cảm thấy ghê tởm chính bản thân mình.

Mẹ kiếp! Cuộc sống của cậu sao lại thành ra thế này?

Cậu vút điều thuốc xuống dưới chân, dập tắt. Cậu nhìn xuống chân mấy giây, đang định châm điều khác bỗng nghe thấy tiếng bước chân ai vội vàng chạy xuống nhà. Cậu ngẩng đầu lên cửa cầu thang, vừa hay nhìn thấy Chu Giai Ý chạy xuống, ngó trái ngó phải để tìm cậu, rồi chạy bước nhỏ tới.

Cậu không ngờ cô lại chạy xuống đây. Cô chạy tới trước mặt, thở hổn hển một lúc. Cậu chợt nhớ ra, dập thuốc để cô không hít phải khói: “Lại chạy xuống đây làm gì?”

“Cậu hút cái này đi.” Chu Giai Ý nắm lấy tay cậu rồi nhét thứ gì vào: “Mình vốn định đợi tới sinh nhật rồi mới tặng cho cậu, nhưng đoán chắc tới nay cậu cũng sẽ hút khá lâu nên tặng cậu trước luôn.”

Hà Sùng xòe tay ra xem, là một điều thuốc lá điện tử.

Cậu thề sống bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên kích động muốn khóc. Khóe mắt vô duyên vô cớ chợt ửng đỏ, nói: “Toi rồi! Mình còn chưa chuẩn bị quà sinh nhật cho cậu.”

Cô không nhìn cậu cũng không lên tiếng.

“Hà Sùng! Chúng ta nhất định sẽ có một gia đình thôi.” Khi cô nói, giọng đã khàn đi như đang cố nhẫn nhịn, cũng không biết là khóc vì ai: “Dù thật sự không có gia đình cũng không sao, chúng ta sẽ làm bạn bè cả đời.”

Hà Sùng nhìn cô, rõ ràng vẫn là gương mặt đáng thương lúc nhỏ, không hiểu sao anh lại cảm thấy Chu Giai Ý bỗng chốc trưởng thành rồi. “Phí lời, đừng có làm nũng mình!” Cô giơ tay vò loạn mái tóc cô, rồi bất ngờ bật cười, ước lượng điều thuốc lá điện tử trong tay, hỏi cô: “Nói thứ này trước đã, dùng thế nào?”

Buổi tối đầu tiên khi Chu Giai Ý đang tham gia kỳ thi tốt nghiệp, Hà Sùng nhận được điện thoại của bố.

“Alô...” Giọng nói say mềm từ đầu kia truyền tới, cũng đồng thời vang lên dưới nhà: “Xuống nhà đón bố...”

Biết ông lại nát rượu, Hà Sùng cũng không nói nhiều. Không muốn ông làm loạn khu nhà, cậu lập tức cúp máy, cầm chìa khóa xuống nhà đón bố. Bố cậu đang ngồi dưới đất, thấy Hà Sùng đi xuống, dường như cổ tình chống đối, giang rộng hai tay nằm thẳng cẳng xuống đất. Ví tiền trong tay bị vút đi, miệng lẩm bẩm gì đó.

Hà Sùng vô cảm nhặt chiếc ví lên, đi tới, gác một cánh tay của ông lên vai mình, ngồi xuống để lấy lực, cuối cùng cũng công được bố lên. Bố cậu quanh năm tiếp khách ở ngoài, cũng thường xuyên coi nhà như khách sạn giống bố Chu Giai Ý. Thi thoảng về nhà cũng ít khi thấy ông tỉnh táo. Hà Sùng đã quen với cảnh này lâu rồi. Lúc còn nhỏ cậu công bố còn vất vả, giờ đã dễ dàng hơn nhiều.

Cái bụng bia tròn vo của bố đè lên lưng Hà Sùng. Cả người ông nồng nặc mùi rượu. Hà Sùng ngủi đã quen, mặt còn chẳng nhăn lại. Về tới nhà, cậu đặt bố xuống giường, cởi giày cho ông, pha một cốc trà Thiết Quan Âm đặt ở đầu giường, mở điều hòa rồi quay về phòng mình xem tivi.

Khoảng hai mươi phút sau, bố bắt đầu nửa mê nửa tỉnh kêu ầm ĩ.

“Tiểu súc sinh! Nuôi mày có ích gì đâu...” Ông nấc cụt, dài giọng, thanh âm lúc to lúc nhỏ: “Thấy bố mày say cũng không biết được giúp bố uống trà...”

Đặt túi bím bím xuống, Hà Sùng lau tay đi về phía tủ bát, lấy một cái ống hút cắm vào phòng ngủ. Cậu vẫn nghe thấy bố nói không ngừng nghỉ:

“Chẳng thèm hỏi bố mày có lạnh không, có nóng không... Bố mày cả ngày nai lưng ngoài đường kiếm tiền nuôi mày, mày báo đáp lại thế đấy...”

Hà Sùng đi tới bên cạnh giường, hờ hững hỏi: “Vậy nóng hay lạnh?”

Bố quay người lại, không đáp, lẩm bẩm như đang khát: “Bố muốn uống nước...” Thế là cậu bỏ ống hút vào cốc trà, bưng lên cho bố uống. Khi đã uống đủ, ông nhả ống hút ra, lại bắt đầu nhắm mắt lại lải nhải: “Haiz, đến bố mẹ mày còn chẳng yêu thương thì mày con mong ai yêu thương mày?”

“Đừng có như vậy, nực cười!” Cậu để lại cốc trà lên đầu giường, Hà Sùng hạ nhiệt độ căn phòng xuống rồi cầm điều khiển chuyển điều hòa thành chế độ ngủ.

Bố Hà Sùng nằm thẳng cẳng trên giường, những lời trong miệng vẫn thốt ra như những câu chú:

“Mày đâu có hiểu thế nào là tình yêu, chẳng biết làm cách nào để yêu thương người khác, thì đừng có hòng ai yêu thương mày, đừng hòng... Cả đời này cũng đừng hòng...”

Nhìn mãi chẳng thấy gì mới lạ nhưng nghe mấy lời này trong lòng cậu ít nhiều cũng thấy khó chịu. Hà Sùng ngồi bên cạnh giường nhìn bố. Cổ họng cậu nóng rực, có vô số điều muốn nói để khiêu khích ông nhưng nhìn những sợi tóc bạc bên tai ông, cậu lại im lặng.

“Bố!” Rất lâu sau cậu mới lên tiếng gọi: “Bố hiểu con bao nhiêu? Bố và mẹ hầu như lần nào về nhà cũng phải hỏi con đang học lớp mấy. Con học cấp ba hay trung cấp bố mẹ có biết hay không? Khi bố đưa người phụ nữ khác về nhà ăn vụng, đã bị con bắt gặp mấy lần rồi bố có biết không?” Hà Sùng phát hiện mình bình tĩnh hơn tưởng tượng rất nhiều. Lồng ngực tuy còn từng tức nhưng không còn quá khó chịu: “Bao nhiêu năm trôi qua rồi, dù bố mẹ đối xử với con ra hay con đối xử lại thế nào, người bị sỉ nhục cuối cùng vẫn là con. Con mệt, bố mẹ cũng mệt. Mẹ và bố ly dị thì ly dị đi. Dù sao có xảy ra chuyện gì, cả đời này hai người vẫn là bố mẹ của con.”

Bố cậu cất tiếng ngáy, rõ ràng là ông đã ngủ say rồi nhưng Hà Sùng vẫn muốn nói hết những điều trong lòng.

“Con thật không hiểu, sao bố có thể đối xử với bà nội như vậy?” Việc đã qua nhiều năm, ban đầu khi nhắc lại mắt vẫn hơi ươn ướt. Nhưng Hà Sùng bây giờ đã không còn bị ảnh hưởng nữa: “Khi bà đổ bệnh, bố chưa một lần về thăm. Bà qua đời, bố cũng không về nhìn mặt một lần. Tới tận khi hỏa táng rồi, bố mới chạy về, câu đầu tiên lại quan tâm xem nhà của bà để lại cho ai.”

Cậu nhớ mình từng hỏi Chu Giai Ý, cô học những điều ngoan ngoãn có tác dụng gì? Giờ nghĩ lại, cô học những thứ tốt, cậu học những thứ xấu, chỉ vì muốn thay đổi bố mẹ. Vậy mà cuối cùng chẳng bố mẹ ai thay đổi, chỉ có họ đã không còn là họ nữa.

“Con không muốn nói mình có hiểu tình yêu là gì hay không.” Cậu đã nói với bố như vậy: “Nhưng con chắc chắn rằng con biết yêu bố mẹ mình hơn bố.” Những lời khó nghe được nói ra khi đối phương không nghe thấy, đây là lần đầu tiên Hà Sùng học cách nhẫn nhịn và khoan dung, không phải với bà nội, cũng không phải với Chu Giai Ý, mà đối với người bố cậu đã từng nghĩ cả đời này mình cũng không thể tha thứ.

Không ai được quyền lựa chọn bố mẹ, nhưng mỗi chúng ta đều có quyền lựa chọn chính bản thân mình.

Cậu hiểu ra điều này không sớm, may mắn là chưa quá muộn...

8. Chương 8

Lễ tốt nghiệp của Hà Sùng diễn ra một tuần sau lễ tốt nghiệp của Chu Giai Ý.

Đó là lần đầu tiên Chu Giai Ý tới trường của Hà Sùng, lại ngồi giữa một đồng phụ huynh học sinh, cô ít nhiều cũng cảm thấy căng thẳng. Lễ tốt nghiệp được tổ chức trong một hội trường. Cô biết Hà Sùng có tiết mục nên cứ mỗi mắt ngóng lên sân khấu đợi cậu xuất hiện. Người lo lắng đầu chỉ có mình cô. Từ sau hậu trường có thể nhìn thấy hàng ghế khán giả, Chu Vân Phi sắp phải lên sân khấu cùng Hà Sùng, mới liếc mắt một cái đã căng thẳng xoa hai tay vào nhau: “Trời ạ! Sao nhiều người vậy! Làm mình lo quá đi mất.”

Đã nhìn chán cái dáng vẻ hồi hộp của cậu ta, Hà Sùng chẳng thêm quan tâm, chỉ tập trung chỉnh lại cây ghita trong tay mình.

“Mình nhìn thấy mẹ mình rồi.” Chu Vân Phi lại quay đầu ngoá ra ngoài, rồi hỏi cậu: “Hà Sùng! Người nhà cậu tới chưa?”

Hà Sùng chẳng thêm quay đầu, trả lời ngay: “Cô gái tóc ngắn mặc váy, ngồi ở giữa hàng thứ ba.” Vị trí chính xác như vậy, Chu Vân Phi chẳng mấy chốc đã tìm được Chu Giai Ý, gật đầu lia lịa: “À à nhìn thấy rồi, em gái cậu đó à?”

“Vợ mình đấy!”

Còn tưởng mình nghe nhầm, cậu ta ngây ngốc quay phắt lại ngoá Hà Sùng, vài giây sau mới hoàn hồn: “Ai yo, bạn gái à?” Phản ứng đầu tiên là muốn trêu chọc cậu, Chu Vân Phi cười tíu tít, đánh giá Hà Sùng từ trên xuống dưới: “Sao trước đây không thấy cậu nhắc tới?”

“Là vợ.” Hà Sùng vẫn chẳng thêm nhìn cậu ta, nghiêm túc sửa lại: “Chúng mình kết hôn rồi.”

Chu Vân Phi chẳng tin, nghĩ là cậu đùa cợt: “Ai thêm tin cậu! Còn chưa tới độ tuổi kết hôn.”

“Mình và cô ấy làm hộ khẩu ở nông thôn.” Hà Sùng giải thích rất đường hoàng: “Đã tới độ tuổi quy định của pháp luật rồi.” Chỉnh xong đàn ghita, cậu bèn đứng dậy, vỗ vai Chu Vân Phi, cười híp mắt: “Lát nữa ra ngoài nhớ chào chị dâu một tiếng đấy.”

Chu Vân Phi đứng hình vì trò đùa của cậu ta, thấy chuẩn bị phải lên biểu diễn, cậu ta chửi bậy một câu rồi cũng quên cả lo lắng. Hai người ôm hai cây đàn bước lên bục, hát bài “Trời cao biển rộng”. Đó là một bài hát cũ mà mọi người đều quen thuộc. Tới đoạn cao trào, rất nhiều người cũng cất lời hát theo.

Hà Sùng không phải người hát chính, nhiều lúc cậu chỉ chăm chú đánh đàn, thi thoảng lại ngẩng đầu lên nhìn Chu Giai Ý, thấy cô bắt đầu hát theo đôi mắt hoa đào mới tươi cười, cong lại như vầng trăng. Cậu vốn đã ưa nhìn, tươi cười dưới ánh đèn, lúm đồng tiền lộ ra vẫn hút hồn y như hồi nhỏ. Chu Giai Ý nhìn cậu, hát mãi hát mãi rồi bỗng lặng im. Trong đầu cô hiện lên cảnh tượng lần đầu tiên gặp Hà Sùng, bỗng cảm khái: Chớp mắt đã bao nhiêu năm trôi qua rồi.

Bài hát kết thúc, Hà Sùng kéo micro lại gần, vỗ nhẹ nhẹ. Các tràng pháo tay nhanh chóng ngừng lại.

“Chào mọi người! Hôm nay mình có chuyện muốn nói, nên làm lỡ dở mọi người một chút thời gian. Mình và nhóm nhạc của bạn Chu hát với nhau cũng sắp được ba năm rồi. Hôm qua đỡ cuốn lưu bút tốt nghiệp ra xem một trang những dòng mọi người viết, không ngờ lại trở thành đánh giá về nhóm nhạc.” Cậu đi thẳng vào câu chuyện, đảo mắt một vòng khắp hội trường: “Nhận xét thì cứ nhận xét, tại sao nhiều người lại nói mình câm như hến?”

Chu Giai Ý ngồi dưới còn chưa kịp phản ứng đã nghe thấy tiếng cười giòn tan vang lên trong hội trường. Hà Sùng cũng cười theo nhưng nhanh chóng nhin lại.

“Quá đáng lắm rồi đấy. Mình chỉ nói ít một chút thôi mà, có cần bôi nhọ mình thế không?” Cậu lại vỗ vỗ vào mic, cố làm ra vẻ nghiêm túc hỏi một câu như vậy, rồi lại ung dung cười: “Nhưng mà vẫn may, bạn Chu thần thông quảng đại đã nhận ra đó là chữ của ai rồi, hôm nay cứ chuẩn bị chịu phạt đi.” Ngừng một lát, cậu bổ sung: “Chỉ hét ước mơ thì chẳng có gì thú vị cả. Bạn Chu nói đã phạt phải bắt tố tình. Mình không có ý kiến gì. Tự lên hay bắt bạn Chu gọi tên thì mọi người tự quyết định đi nhé.”

Nói xong, bên dưới bắt đầu ầm ĩ.

“Nào, nào, nào! Mọi người yên lặng!” Chu Vân Phi tranh thủ nói: “Hà đại ca đã ‘hạ chỉ’ rồi, các cậu mà không tự giác lên đây, là mình gọi tên đấy.”

“Mình! Mình lên!” Hoạt động này vô cùng sôi nổi. Các thầy cô và lãnh đạo nhà trường ngồi dưới cũng không phản đối, lập tức có nam sinh giơ tay chạy lên, trèo lên sân khấu hét ầm vào micro: “Chu Vân Phi! Mình yêu thăm cậu lâu lắm rồi!”

Tiếng hét ấy khiến khán phòng càng thêm náo nhiệt. Bỗng nhiên được một bạn nam tỏ tình, Chu Vân Phi biết chỉ đùa thôi nhưng vẫn cố tình làm quá, đưa tay lên ôm ngực, tỏ ra kinh ngạc: “Ôi chao! Thật vinh dự quá, nhưng vấn đề là mình không phải người đồng tính!”

“Giời ôi, tình yêu cấm kỵ! Đi xuống đi! Tới lượt mình! Mình phải tỏ tình thật đấy!”

Không khí nóng lên, các học sinh bắt đầu bạo dạn hơn, tranh giành nhau để lên sân khấu bày tỏ tình cảm. Khi cướp được micro là họ bắt đầu hét ầm lên, loạn cào cào. Chu Giai Ý chỉ ngồi dưới cười ngốc nghếch. Bỗng nhiên cô ai đó đập vai cô, quay đầu lại mới phát hiện hàng ghế sau lưng không biết đã trống từ lúc nào. Hà Sùng đang đứng phía sau, cười tủm tỉm. Thấy xung quanh quá ồn ào, cậu cúi xuống nói vào tai cô, hay tay khum lại làm thành cái loa: “Mau đi thôi! Đợi lát nữa thành diếc mất!”

“Đi sớm vậy sao?” Cô cũng hét hỏi ngược lại, thanh âm bị nhấn chìm trong tiếng ồn ào của sân khấu.

Cậu mỉm cười, kéo cô đứng dậy: “Đi nào, đi nào! Mình còn chưa ăn tối, sắp đói chết rồi.” Chu Giai Ý đành phải đứng dậy, lén lút chuồn ra nhân lúc hội trường hỗn loạn. Họ chạy một mạch ra khỏi hội trường, cô mệt đứt hơi, cũng may Hà Sùng phía trước kịp thời dừng lại, từ từ đợi cô.

“Bình thường ở trường cậu nói ít lắm à?” Cô bắt được thời cơ trêu chọc cậu. Dù đang thở hổn hển cái miệng cũng không chịu ngừng nghỉ, khó khăn lắm mới hỏi được một câu hoàn chỉnh rồi chạy bước nhỏ đuổi theo cậu: “So với Chu Vân Phi thì đúng là ít hơn.” Đầu óc cậu vẫn nhanh nhẹn hơn cô. Hà Sùng cười rất ung dung, không một chút sơ hở: “Với lại, so với bạn bè phải khác với người thân chứ.”

“Chu gì cơ? Chính là anh chàng hát cùng cậu ấy hả? Người lúc trước phát biểu cũng là cậu ấy phải không?” Chu Giai Ý cũng không tiếp tục bắn khoăn vấn đề đó nữa. Nhắc tới Chu Vân Phi, hình như cô bỗng rất hứng khởi, chớp mắt nhìn Hà Sùng: “Cậu ấy trông có vẻ rất biết làm náo động bầu không khí!”

“Giỏi ăn nói mà!” Cậu tổng kết ngắn gọn rồi nghiêng đầu nhìn cô: “Thích cậu ấy hả? Mình giới thiệu cho cậu làm quen nhé?” . “Cùng họ với mình mà.” Chu Giai Ý hất cằm đắc ý, cứ như là một nhà với tất cả những người họ Chu trên đời vậy: “Mình vẫn chưa muốn yêu.”

Cậu trước Hà Sùng vẫn còn cười cợt, nghe thấy câu sau, nụ cười nhạt dần.

“Vẫn còn sợ đàn ông à? Bố cậu còn sốt ruột hơn cậu đấy.” Cậu vẫn còn nhớ những lời cô từng nói năm lớp 10. Tuy không làm mặt giận như hồi đó nhưng ngữ điệu vẫn có vẻ không vui: “Cậu vừa thi tốt nghiệp xong, mình đã bị bố cậu gọi đi uống trà. Có biết là chú ấy tưởng mấy năm nay chúng ta đang hẹn hò không? Cứ như là sợ cậu không lấy được chồng ấy.”

Vốn dĩ đang suy nghĩ làm sao để giải thích với cậu, nghe xong Chu Giai Ý bèn dồn toàn bộ sự chú ý vào câu sau, bước chân chợt khựng lại, hai mắt tròn tròn: “Bố mình kéo cậu đi nói linh tinh?!”

Hà Sùng quay đầu nhìn cô, không lên tiếng ngay. Thật ra việc bố cô tìm cậu không phải lần đầu tiên. Vì gia đình ly hôn, ông luôn lo lắng chuyện của hai vợ chồng mình sẽ mang lại ảnh hưởng không tốt cho Chu Giai Ý, ví dụ như những quan niệm sai lầm về tình yêu và hôn nhân. Đường như theo ông, phụ nữ phải có một mái ấm mới là hoàn chỉnh. Ông không hy vọng Chu Giai Ý cảm thấy tất cả đàn ông trên thế giới đều không đáng tin nữa, nên vẫn mong sau khi cô thi xong tốt nghiệp có thể mau tìm một người bạn trai. Người ngoài thì ông lại không yên tâm, suy đi tính lại vẫn cảm thấy Hà Sùng là thích hợp nhất. Tuy tính tình cậu không tốt nhưng luôn đối xử tốt với Chu Giai Ý. Hơn nữa hai đứa lại lớn lên cùng nhau, không những thân thiết mà nhân phẩm cũng được bảo đảm. Tổng hợp tất cả các điều kiện lại, ông nhận Hà Sùng làm con rể cũng không có gì là lạ.

Nếu bảo bố Chu Giai Ý chưa từng nói bóng gió với Chu Giai Ý, Hà Sùng cũng không tin. Chỉ có điều cậu biết thái độ của Chu Giai Ý có lẽ cũng khá giống cậu, đều cảm thấy việc này rất khôi hài. Nhưng những chuyện mấy năm xảy ra mấy năm gần đây đã thay đổi suy nghĩ của Hà Sùng. Nếu bảo cậu muốn cùng ai sống hết cuộc đời này, trong lòng cậu chỉ có một đáp án duy nhất.

Từ lâu cậu đã không chỉ đơn thuần coi Chu Giai Ý là một người bạn thân nữa. Thật sự bảo cậu tiếp tục làm bạn bè với cô, cậu cũng không dám chắc mình sẽ làm được.

“Mình đã giải thích với chú ấy rồi, không biết chú ấy có tin không. Nhưng mình thấy theo như ý của chú ấy, có lẽ đã chọn mình làm con rể rồi.” Dù sao cũng đã sớm có dự định, Hà Sùng cũng không gấp gáp: “Còn muốn mình và cậu giữ liên lạc. Dù chúng ta không thành đôi thì mình vẫn có thể báo cáo với chú ấy cậu đang qua lại với ai.”

Cậu biết với tính tình của Chu Giai Ý, cô sẽ không bao giờ tùy tiện yêu đương với ai. Ai hiểu lòng con gái hơn cha. Bố Chu Giai Ý chưa bao giờ lo thừa, cô thật sự chưa vượt qua được lỗ hổng đó. Hà Sùng chỉ biết im lặng chờ đợi, hy vọng thời gian rồi sẽ thay đổi được điều gì đó.

“Cậu cũng đừng suy nghĩ nhiều quá. Nếu như cuối cùng chúng ta đều độc thân, sống tạm với nhau cũng tốt mà.”

Chu Giai Ý không lên tiếng. Cậu lại quay đầu nhìn cô, mới thấy cô vẫn đứng nguyên chỗ cũ, sắc mặt hơi nhợt nhạt.

“Cậu thần kinh à...” Động chạm tới chuyện này, cô luôn rất nhạy cảm. Cô chớp chớp mắt nhìn Hà Sùng, đầu mày nhíu chặt: “Hà Sùng! Cậu đừng đùa như vậy nữa!”

Hiểu ra chuyện này không thể nói đùa với cô được, Hà Sùng cũng không giải thích, chỉ mỉm cười, bước tới bá vai cô, vắn véo má cô như trước kia: “Cậu ngược cái gì, đi ăn cơm!” Cậu cười như thể chẳng coi trong vẻ xấu hổ của cô, ngược lại người nghĩ quá nhiều là cô: “Trước khi thi tốt nghiệp mình mời cậu, hôm nay tới lượt cậu đấy nhé.”

Rốt cuộc vẫn có chút gì thiếu tự nhiên, Chu Giai Ý miễn cưỡng đáp lại: “Ồ.”

Hà Sùng nhân cơ hội đó được nước lấn tới: “Mình muốn ăn tôm hùm cay.”

Ngay lập tức Hà Sùng nhìn thấy vẻ mặt tái nhợt của cô khi nghĩ tới lát nữa phải bóc tôm cho cậu đứng như tượng tượng của mình.

9. Chương 9

Kỳ nghỉ hè trước khi Chu Giai Ý đi học đại học, Hà Sùng đã bắt đầu thực tập công việc của mình.

Kết quả kỳ thi tốt nghiệp của cô coi như đã phát huy tốt hơn bình thường, thuận lợi đỗ vào một trường nổi tiếng ở Quảng Đông. Bố Chu Giai Ý cười không khép miệng lại được, thưởng cho cô nhân kỳ nghỉ hè này được đi du lịch cùng mẹ. Thế là Chu Giai Ý và Hà Sùng, người thì bạn đi chơi, người thì bạn đi thực tập, cả một kỳ nghỉ hè thậm chí còn chẳng ăn được cùng nhau một bữa cơm.

Buổi tối trước ngày Chu Giai Ý tới Quảng Châu, Hà Sùng mới gọi điện thoại cho cô.

“Mẹ cậu đưa cậu qua đó phải không? Đi đường chú ý an toàn nhé!” Dường như cậu rất mệt mỏi, giọng nói nghe chẳng có chút tinh thần nào, định dặn dò chuyện gì đó xong lại thôi: “Ngày mai mình phải đi làm, không đi tiễn cậu được. Khi nào lên tàu hỏa thì nhắn tin ình, tới trường rồi phải gửi ình số điện thoại của cậu ở đó. Nếu nhà trọ có điện thoại, cũng gửi luôn.”

“Ừm, được rồi!” Nghĩ tới chuyện đã lâu lắm rồi cô không trò chuyện với cậu, trong lòng Chu Giai Ý vẫn còn một chuyện quan trọng, bèn nói ngắn gọn: “Hà Sùng! Mẹ mình làm việc ở tỉnh, nên thuê nhà ở đó. Căn nhà ở tiểu khu nhà mình cho thuê rồi. Người thuê nhà đó có vẻ hung dữ lắm. Đây cũng là lần đầu tiên mẹ mình cho thuê nhà. Mình sợ mẹ bị người ta bắt nạt. Khi nào cậu về mà có thời gian thì chú ý giúp mình nhé?”

“Được, mình sẽ để ý.” Hà Sùng đồng ý rất tự nhiên, rồi ngáp ngủ, hỏi cô: “Có căng thẳng không? Lần đầu một mình lên thành phố lớn học mà?”

“Cũng không lo lắng lắm. Nơi ở của mình cũng khá giống trước đây, chỉ là hơi xa nhà một chút.” Cô vẫn nói thật với cậu: “Nhưng mà nghĩ tới chuyện sau này nghỉ hè quay về phải sống trong một căn nhà chưa từng ở, cứ cảm thấy không quen.” Nghĩ một lúc, cô vẫn chưa thể diễn tả hết cảm xúc của mình: “Thật sự chẳng khác nào không có nhà.”

Bên đó vang lên tiếng loa phát thanh, có lẽ Hà Sùng đã lên xe buýt.

“Một thời gian là quen cả thôi.” Cậu vẫn lãnh đạm như mọi ngày, luôn khiến cô cảm thấy việc cô thấy đau đầu thực chất nhỏ như con kiến: “Rảnh rồi mình sẽ tới thăm cậu, tới lúc đó nhớ mời mình ăn cơm đấy.” . “Bên đó hình như có nhiều món ngon lắm, nhưng khá nhiều món mùi vị nặng.” Chu Giai Ý nhắc nhở trước: “Cậu mà ăn được, mình mời cậu một bữa no nê luôn.”

Sáng sớm ngày hôm sau đã phải vội ra ga tàu, nên họ không nói chuyện quá lâu. Sau khi Chu Giai Ý vào học, ngay lập tức đã phải đi quân sự mười mấy ngày, bận rộn bù đầu. Buổi tối cô thường ngủ rất sớm, thậm chí chẳng có thời gian gọi cho cậu một cú điện thoại. Hà Sùng hình như cũng hiểu cô rất bận nên cũng không chủ động gọi tới. Ngược lại người chủ động là mẹ cô.

Mẹ Chu Giai Ý tào lao mấy chuyện. Lần này bà nghe nói thời gian tập quân sự của Chu Giai Ý khá dài, lo lắng cô ăn uống không tốt, rồi lại nghe tin tức thấy sắp có bão đổ bộ vào Quảng Đông, nên vội vàng gọi điện tới, dặn dò cô phòng chống mưa bão, thu dọn hết quần áo đang phơi bên ngoài vào.

Chu Giai Ý vâng dạ từng việc một. Cúp điện thoại một lúc lâu, cô lại nhận được tin nhắn của mẹ. Cô cầm điện thoại, đứng ở cửa phòng, chỉ đọc tin nhắn một lần, mũi cô đã cay cay. Biết có thể mình sẽ không nhận được mà bật khóc, Chu Giai Ý không quay về phòng ngay mà quay đầu đi tới tận cùng hành lang ký túc xá. Cô lật rất lâu trong nhật ký điện thoại, cuối cùng nhìn thời gian rồi gọi cho Hà Sùng.

“Alô? Hà Sùng?” Điện thoại vừa được kết nối, cô đã lên tiếng trước. Người đó mấy giây không đáp lại, cô tưởng tín hiệu không tốt, bèn thử gọi lại lần nữa: “Hà Sùng?”

“Ừm, mình đây!” Cuối cùng Hà Sùng cũng lên tiếng, nghe như đang cười: “Lâu lắm không được nghe giọng cậu rồi, suýt nữa thì không nhận ra.” . “Trí nhớ kiểu gì vậy? Rõ ràng mới có hai tuần.” Cô bắt giặc che một câu, rồi lại hỏi: “Cậu tan làm chưa?”

“Tan làm rồi. Tuần sau mình bắt đầu được nhận chính thức. Hôm nay đã được nhận ba tháng lương thực tập.” Ngữ điệu của cậu cũng khá nhẹ nhàng. Cậu nhận được lương, tâm trạng đương nhiên rất vui: “Sao bỗng nhiên lại nhớ ra gọi điện ỉn thế?” . “Vây chúc mừng cậu trước. Có thời gian khao mình một bữa nhé. Tiền lương tiêu tiết kiệm vào, đừng vừa có lương là bắt đầu ăn tiêu hoang phí.” Là một chuyện đáng vui mừng nhưng vừa nghĩ tới bản thân, Chu Giai Ý lại chẳng vui nổi nữa: “Còn năm ngày nữa mới kết thúc đợt quân sự, mệt chết đi được!”

Hà Sùng bật cười: “Đã cố gắng được hai tuần rồi, nhẫn nhịn thêm chút nữa đi, mình ủng hộ cậu trên tinh thần.”

Cậu nói rất thần nhiên, đúng là “có ăn nhạt mới biết thương đến mè”. Chu Giai Ý nghĩ như vậy, chợt cảm thấy ảm ức vu vơ.

“Mẹ vừa gọi điện thoại ỉn, rồi lại nhắn thêm một tin, nói là nằm mơ thấy mình được nghỉ học về nhà. Mình nói tới kỳ nghỉ mình nhất định sẽ về. Với lại mình còn mang theo máy tính xách tay tới đây, sau này nói mạng là có thể trò chuyện trực tuyến với mẹ.” Trong đầu cô vẫn còn hiện lên hình ảnh đoạn tin nhắn của mẹ. Nhớ lại những lời dặn dò của mẹ, nước mắt lại lăn dài trên má Chu Giai Ý. Cô nói trong nghẹn ngào: “Hà Sùng! Mình nhớ mẹ lắm. Cậu bảo bà ở nhà bao năm nay rồi, giờ bỗng thay đổi môi trường sống, còn phải bắt đầu làm việc trở lại, có phải sẽ rất buồn không?”

Cô không thể tưởng tượng được mẹ mình sẽ sống thế nào. Gặp phải những chuyện rất khó khăn sao? Liệu có bị người khác bắt nạt không? Ôm đau, mệt mỏi liệu có ai chăm sóc không? Những câu hỏi ấy cứ liên tục nảy lên trong suy nghĩ của cô, càng nghĩ nước mắt càng tí tách rơi, muốn ngừng mà ngừng không được.

“Cuộc sống của cô ấy trước đây đều dồn cả vào cậu, bây giờ phải chuyển nhà tìm công việc mới, nhất định cần thời gian để thích ứng.” Hà Sùng nghe ra cô đang khóc, ngữ khí càng bình tĩnh hơn. Cậu nói chậm

chậm để cô kịp bình tĩnh lại: “Cậu làm rất tốt. Bớt lo lắng một chút. Mẹ cậu là người lớn, biết tự chăm sóc bản thân mình mà. Cậu chỉ cần lo tốt cho chính mình là được rồi, đừng để mẹ cậu bận lòng.”

“Ừm.” Chu Giai Ý hít một hơi, rụt cổ lại gật đầu rất mạnh. Khó khăn lắm hô hấp mới trở lại bình thường. Chợt nhớ tới sau này phải xa cách mẹ những bốn năm trời, đến việc liên lạc với Hà Sùng cũng phải gọi điện thoại đường dài, lại nghẹn lời: “Nhưng mà... mình thật sự rất... rất nhớ mẹ...”

“Ngoan! Một thời gian nữa là ổn thôi.” Không nhìn thấy mặt cô, cũng không hiểu tại sao vừa ngưng được một lúc cô lại khóc dữ hơn, Hà Sùng chỉ biết an ủi, vỗ về rồi cười nói: “Lớn rồi còn suốt ngày nhớ mẹ. Cậu đúng là khiến mình biết thêm nhiều điều mới lạ đấy.” Muốn để cô thoải mái hơn một chút, cậu bèn trêu chọc: “Không nhớ ai khác chút nào sao? Ví dụ như... mình chẳng hạn?”

“Nhớ chứ!” Cô mím chặt môi, cố gắng để nói một câu hoàn chỉnh nhưng cuối cùng vẫn thất bại: “Mình cũng rất nhớ... cậu.”

Nói xong, cô không đợi phản ứng của Hà Sùng, lại khóc tức tưởi: “Ồ đây người Quảng Đông nói nhanh lắm... cứ bô lô ba la như chim hót, mình nghe không hiểu... Trước đây học tiếng Quảng Đông cũng chẳng có tác dụng gì cả.”

Tâm trạng cô bây giờ giống hệt như lúc nhỏ khi kể cho Hà Sùng nghe chuyện bố mẹ mình ly hôn, hồn phách cậu bay biến hết. Cậu không nhận được, cười vang, thấy mình càng cười cô càng khóc to hơn, như trở lại năm mười tuổi, không biết làm cách nào.

“Không sao! Sớm muộn cũng quen thôi. Cùng lắm thì cậu dùng tiếng quê chúng ta đối phó lại họ.” Hà Sùng cười đủ rồi mới gợi ý cho cô: “Tập mệt rồi thì nghỉ sớm đi, ngủ một giấc là quên hết à.” Nói xong cậu còn bổ sung thêm: “Đừng có làm nũng mình!”

“Vây... Vây mình đi ngủ... ngủ trước đây.” Cậu cười lâu như vậy, cũng may Chu Giai Ý không giận cậu, sụt sịt rồi nín dần: “Tạm biệt cậu!”

“Ừ, ngủ ngon nhé!”

Có lẽ vì cuộc điện thoại này, tối đó cô đã mơ thấy Hà Sùng. Trong mơ chính là buổi tối sau lễ tốt nghiệp, họ cùng đi ăn tôm hùm. Cô rầu rĩ bóc vỏ từng con tôm cho cậu, còn không cẩn thận bị xước vào tay. Hà Sùng ngồi đối diện cô, vừa cười đùa vừa tháo giúp cô chiếc băng tay đầy dầu mỡ xuống, rồi tự mình bóc, đặt vào trong bát của cô. Chính cậu cũng không ăn quá nhiều.

Sau khi tỉnh dậy, Chu Giai Ý mở mắt, nằm trên giường rất lâu.

Sống mười tám năm nay, ngoại trừ người thân, người đối xử với cô tốt nhất chính là Hà Sùng. Chu Giai Ý vẫn chưa quên lời ông ngoại nói với cô, cô và cậu phải làm bạn bè cả đời này. Nghe quá nhiều quá khứ của bố mẹ, rồi lại chứng kiến chuyện bố mẹ Hà Sùng, Chu Giai Ý thật sự không quá dễ cao thứ gọi là tình yêu ấy. Bất luận trước kia chia ngọt sẻ bùi thế nào, khi cần phải biến mất cũng chẳng cần bất kỳ lý do gì. Dù đã khoắc lên người chiếc khóa “trách nhiệm”, hôn nhân cũng rất dễ dàng bị phá vỡ. So với thứ phù phiếm ấy, tình thân và tình bạn luôn bền vững và dài lâu hơn.

Chu Giai Ý không muốn thừa nhận nhưng đích thực là cô thiếu cảm giác an toàn. Cô muốn cả đời này được sống cùng Hà Sùng, thế nên luôn lo lắng nếu hai người họ không đơn thuần chỉ là bạn bè nữa, rồi sẽ có một ngày phải xa cách.

Sáng sớm đã suy nghĩ như vậy nên tâm trạng cô cả ngày không được tốt. Tin tức mẹ cô xem rất chuẩn xác, cơn bão đổ bộ vào Quảng Đông. Cả ngày trời cứ âm u, tối mù mù, một cơn mưa dạn dẫm mãi vẫn chưa chịu trút xuống, chỉ có gió là gào rít mỗi lúc một mạnh. Buổi sáng có tin báo cả một hàng cây trong khu tập quân sự của họ bị bão quật đổ, tình trạng khẩn cấp được gia tăng, mọi người nhanh chóng quay về phòng.

Chưa tới giờ ăn cơm, Chu Giai Ý bèn cùng mấy bạn chung phòng bật máy tính lên xem phim. Mới xem được một nửa, cô đã nhận được tin nhắn của Hà Sùng: Buổi tập sáng nay đã kết thúc chưa? Giờ cậu đang ở đâu?

Cô vừa uống nước vừa nhắn lại: Gió lớn quá, các thầy đã bảo bọn mình về ký túc xá rồi.

Hai phần sau đó không thấy cậu nhả lại. Chu Giai Ý cứ tưởng cậu không trả lời nữa, đang định dứt di động vào túi quần bỗng thấy nó lại rung lên. Vừa mở tin nhắn ra xem, cô giật mình tới nỗi suýt nữa thì đánh rơi chiếc cốc trong tay xuống đất.

Mình tới trước cổng ký túc xá của cậu rồi. Không ra đón mình sao?

Không kịp giải thích với các bạn, Chu Giai Ý đặt cốc nước xuống rồi vội vàng chạy ra khỏi phòng. Vừa xuống dưới cô đã nhìn thấy Hà Sùng đứng ngoài. Cậu đang cầm điện thoại, cúi đầu nhắn tin, có lẽ nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu lên rất đúng lúc. Sau khi nhìn rõ Chu Giai Ý, Hà Sùng bất ngờ cười sảng sặc.

Từ lúc về phòng, cô chỉ mãi xem phim với các bạn, bộ quân phục còn chưa thềm thay. Ban nãy cô lại chạy ra ngoài quá gấp gáp, đầu tóc rối bời, mái ngó cũng hất ngược ra sau, để lộ hoàn toàn một khoảng trán, bản thân thì thở hổn hển, trông vừa thê thảm vừa buồn cười.

Không quan tâm cậu đang cười cái gì, Chu Giai Ý đi về phía Hà Sùng, lập tức bị cậu ngăn lại: “Đứng yên! Cứ ở đó, mình chụp cho kiểu ảnh!” Hà Sùng vừa nói vừa bật chức năng chụp ảnh của di động ra, cười như sắp tắt thở tới nơi, gơ máy chụp liên tục.

“Cậu đến từ khi nào vậy? Làm mình hết hồn...” Chu Giai Ý vội vàng chạy thẳng về phía cậu, nắm chặt tay lại, dầm vào cánh tay cậu, biểu hiện thái độ phần nộ. Từ quê nhà họ tới Quảng Châu phải mất bảy, tám tiếng ngồi tàu hỏa. Hà Sùng đột ngột xuất hiện trước cổng ký túc xá thế này thật sự đã khiến cô sợ chết khiếp.

“Mình đi tàu hỏa từ tối hôm qua, sáng nay thì tới.” Cậu cười tí mắt trả lời cô, giọng rất thoải mái nhưng không hề đùa cợt chút nào: “Chẳng phải cậu nói nhớ mình sao, mình tới thăm cậu.” Vừa dứt lời, chợt nhớ ra chuyện gì, cậu hỏi: “Nghe nói ở đây bọn cậu dùng thẻ cơm? Thẻ của cậu đâu, có mang xuống không?”

Một loạt các vấn đề khiến Chu Giai Ý bỏ qua lý do tại sao cậu tới đây. Cô cúi đầu lục túi áo rồi rút thẻ cơm ra đưa cho cậu: “Đây này!” Hà Sùng rút luôn, vắn vẹo trong tay: “Mình vẫn chưa ăn sáng, đói chết mất thôi. Cậu đã nói sẽ mời mình một bữa mà.” Nói rồi cậu kéo tay cô, thúc giục: “Đi nào, đi nào! Dẫn mình tới nhà ăn đi.”

Chu Giai Ý vốn dĩ còn đang định quay về phòng thay quần áo, vừa nghe cậu nói bữa sáng còn chưa ăn, cô lập tức ngậm chặt miệng, để mặc cho cậu dắt tới nhà ăn.

Hà Sùng vẫn thích bá cổ khoác vai cô như ngày nào. Có một khoảnh khắc cô bỗng thấy ảo giác.

Dường như họ vẫn mãi đi cùng nhau. Dẫu rằng trước mặt không phải con đường về nhà quen thuộc, nhưng đích đến luôn là một gia đình...

10. Chương 10: Chương 10

Chưa tới giờ ăn trưa nên nhà ăn còn khá vắng vẻ. Chu Giai Ý tìm được một chỗ tốt, thật sự đã mang thẻ cơm ra đãi Hà Sùng những món ngon. Cậu đứng là đói thật, thức ăn tuy lấy không nhiều nhưng phần khích gọi thêm cả một nồi lẩu, vừa ngồi xuống đã bận rộn nhúng. Thấy Hà Sùng đổ hết thịt vào nồi, Chu Giai Ý cũng cho rau vào, rồi gấp một nhúm rau nóng hổi vào bát cậu: “Cậu không phải đi làm à?”

Lúc đói Hà Sùng chẳng bao giờ kén chọn, cậu ăn sạch rau cô gấp: “Trước khi trở thành nhân viên chính thức, mình được nghỉ ba ngày. Cậu gọi điện ỉnh cũng vừa vặn lắm. Nếu hôm nay mới chắc mình lười chẳng đi nữa.”

“Ồ.” Chu Giai Ý lại gấp thịt cho cậu: “Ngồi tàu hỏa bảy, tám tiếng rồi à, mệt lắm không?”

“Đi buổi tối mà, ngủ một giấc là tới.”

“Vậy khi nào cậu quay về? Đã mua vé tàu chưa? Tìm được chỗ ở chưa?”

“Xong xuôi hết rồi.” Một câu trả lời đáp ứng tất cả những thắc mắc của cô. Hà Sùng lúng búng đầy miệng thức ăn, ngẩng đầu nhìn cô: “Chu Giai Ý! Hôm nay cậu nói nhiều thật đấy. Nhớ mình thật à?”

Cô cụp mắt xuống, không lườm cậu, cũng không tức giận: “Cậu nói chuyện đừng có kỳ lạ như vậy.”

“Chẳng phải trước giờ mình vẫn ăn nói kiểu này sao?” Cậu cười: “Nói thật là, mình nhớ cậu lắm. Thường xuyên nhớ.”

Cô rút tay về bát của mình, không động đũa nữa, chỉ cúi gằm, im lặng rất lâu.

“Bắt đầu từ lần bà nội mình qua đời. Mình khóc gần hết buổi tối. Lúc đó mình chợt nghĩ có cậu ở bên cạnh thì tốt rồi, cậu chắc chắn còn khóc to hơn cả mình. Mà chỉ cần cậu khóc là mình sẽ chẳng còn tâm trí để khóc nữa.” Hà Sùng chẳng kịp để ý cô có phản ứng gì. Cậu nhúng vài cọng rau rồi gấp vào bát cho cô: “Sau đó vào học trung cấp có mấy lần cãi cọ với bạn bè. Mỗi lần cãi chán rồi, mình lại nghĩ, nếu ai cũng được như cậu thì tốt rồi. Dù mình có mắng té tát kiểu gì, cậu vẫn sẽ quay lại tìm mình.”

“Lúc thực tập lười làm cơm lại muốn gọi cậu cùng đi ăn, kết quả ấn chuông một hồi mới nhớ ra cậu đi du lịch với mẹ rồi. Hai tuần thực tập cậu chẳng nhận một tin nào ờn, mình lại nghĩ không biết có phải cậu bị bệnh hay xảy ra chuyện gì không, hay là gọi cho cậu trước. Nhưng rồi mình lại sợ cậu bận quá không có thời gian nhận máy.” Giọng Hà Sùng từ đầu tới cuối rất bình thản, chỉ như đang kể lại cho cô những câu chuyện thường ngày, bất kỳ lúc nào cũng có thể bật cười vậy: “Tối qua nghe mẹ mình nói hai hôm trước bà đã đệ đơn ly hôn với bố rồi, mình lại muốn gọi điện cho cậu. Còn đang suy nghĩ xem có nên gọi không thì cậu đã gọi trước rồi.”

Chu Giai Ý im lặng lắng nghe, hai mắt cứ nhìn chằm chằm xuống bát cơm, khóe mắt ướt dần. Cô bầm bụng không cho nước mắt chảy xuống.

“Chu Giai Ý! Hai chúng ta quen nhau hơn chục năm rồi. Đối phương là người thế nào chúng ta hiểu rõ nhất. Mình hiểu cậu đang sợ hãi điều gì, thế nên mình sẵn sàng đợi cậu. Dù sao thì cũng tốn mười mấy năm rồi, bản thân cậu không vội thì mình có thể tiếp tục tốn thời gian cùng cậu.” Hà Sùng đương nhiên đã phát hiện ra sự thay đổi tâm trạng của cô từ lâu nhưng vẫn từ tốn nói hết những gì phải nói: “Nhưng tốt nhất đừng lâu quá, nếu không cả hai chúng ta đều không vui về gì.”

“Bây giờ thì cậu nghĩ như vậy.” Cuối cùng Chu Giai Ý cũng ngẩng đầu lên. Cô nhìn cậu, vừa chớp mắt, một giọt nước mắt đã rơi xuống: “Lỡ một ngày cậu không còn nghĩ như vậy nữa thì phải làm sao?” Cô nhớ tới bố, nhớ lại lúc ly hôn mẹ vừa khóc vừa chải đầu cho cô, những ầm ỨC đè nén trong lòng bao năm nay bỗng chốc bộc phát, nước mắt bắt đầu lăn chã tuôn: “Lỡ như một ngày cậu yêu một người con gái khác đến chết đi sống lại, không cần mình nữa thì phải làm sao?”

Hà Sùng nhìn thẳng vào mắt cô, một lúc sau mới móc trong túi ra một túi khăn giấy, rút cho cô một tờ: “Lau nước mắt đi!”

Cô không nhận, cứ nhìn cậu không chớp mắt, nét mặt rất ương ngạnh, như không bao giờ chịu nhường bước. Hà Sùng đành phải thu tay về, gác đũa nhìn cô.

“Mình lấy cho cậu một ví dụ nhé.” Cậu không còn cười cợt nữa mà thở dài, suy nghĩ một hồi mới nói: “Con người chỉ có hai quả thận, nên một khi đã hiến tặng một quả thì không thể hiến tặng quả còn lại. Dù là bố mẹ cậu hay bố mẹ mình cũng vậy, sở dĩ họ nay yêu người này mai yêu người khác được là vì từ nhỏ họ đã được sống trong một mái nhà hạnh phúc. Mất đi một bên cũng không sao, vẫn còn bên kia.” Thật ra Hà Sùng chẳng thích ví dụ chút nào, mấy lời tình cảm cũng chẳng bao giờ nói, nhưng lại biểu đạt rõ ràng để Chu Giai Ý hiểu: “Hai chúng ta thì khác. Ông trời sinh ra chúng ta đã chỉ có một quả thận. Thế nên cậu phải dựa vào mẹ, mình không thể sống thiếu bà nội.”

Ngừng một lát, cậu hỏi: “Cậu hiểu ý mình chứ?”

Cậu còn chưa dứt lời đã Chu Giai Ý sụt sùi, nghẹn ngào như sắp khóc. Cô không dám òa lên giữa chốn đông người, bèn gơ tay ôm mặt, cố gắng kìm nén, hai bờ vai run rẩy.

Sự so sánh của cậu không hình tượng chút nào. Giờ cô đã phải xa mẹ, Hà Sùng lại không còn bà. Thứ họ còn lại, chỉ có nhau mà thôi.

Hà Sùng đã mua vé tàu quay về vào buổi chiều hôm sau. Buổi trưa cậu lại chạy tới trường ăn với Chu Giai Ý một bữa cơm, rồi xách hành lý chuẩn bị đi thẳng ra ga. Buổi chiều Chu Giai Ý còn phải học quân sự nên không đi tiễn cậu được, cô tạm biệt cậu ngay trước cửa ký túc.

“Hà Sùng!” Khi cậu sắp đi, cô bỗng gọi giật lại: “Lần sau nếu bố mình còn mời cậu đi uống trà, cậu cứ nói là hai chúng ta đã yêu nhau rồi.”

Có lẽ vì còn sững sờ, Hà Sùng quay phắt lại nhìn cô kinh ngạc mấy giây mới cười: “Thông suốt rồi à?”

Chu Giai Ý không nói gì, chỉ cố tình lườm cậu một cái, rồi mím môi cười. Phản ứng này khá mới mẻ, nhưng vẫn đủ để Hà Sùng hiểu ra. Cậu quay lại khoác vai cô, rồi véo thật mạnh lên má: “Về tới nơi mình sẽ gọi điện cho cậu.”

Cô hất tay cậu ra, xua xua tay bảo cậu nhanh đi đi. Cô vẫn chẳng thay đổi, vẫn có chút ngượng ngùng.

Ai cũng nói thanh mai trúc mã rất hiếm khi nên duyên. Thật lòng mà nói, Chu Giai Ý cũng không hiểu sau này mình và Hà Sùng đã đến với nhau như thế nào.

Nhưng đúng như những gì cậu nói, cuộc sống và gia đình của cả hai người đều không hoàn hảo.

Và may mắn là khi hai con người không hoàn hảo bước bên nhau, họ sẽ cùng nhau ghép nên hạnh phúc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-rat-nho-em>